

Rudarac

Zagotovimo boljšo kvaliteto

Z viškom premoga postaja tržišče glede kvalitete iz dneva v dan bolj zahtevnejše.

Problem kvalitete je tudi v našem podjetju precej pereč. Če pogledamo po napoljenih vagonih, opazimo med premogom tudi primese jalovine, kar ima za posledico večkratne reklamacije odjemalcev. Podjetje ima s tem veliko finančno izgubo na eni strani, na drugi strani pa tudi lahko povzroči izgubo odjemalca.

Vzrok, da prihaja jalovina med premogom je, prvič, v sami odkopni metodi (rušenje krovnine), drugič pa, ker so v samem premoškem sloju proti talnici jalovinski vložki, katere pa ob priliki odkopavanja ni mogoče izločevati.

Ker pa imamo že itak težak problem s prodajo, je nujno, da poskrbimo, da jalovina ne bo v taki meri prihajala med premog.

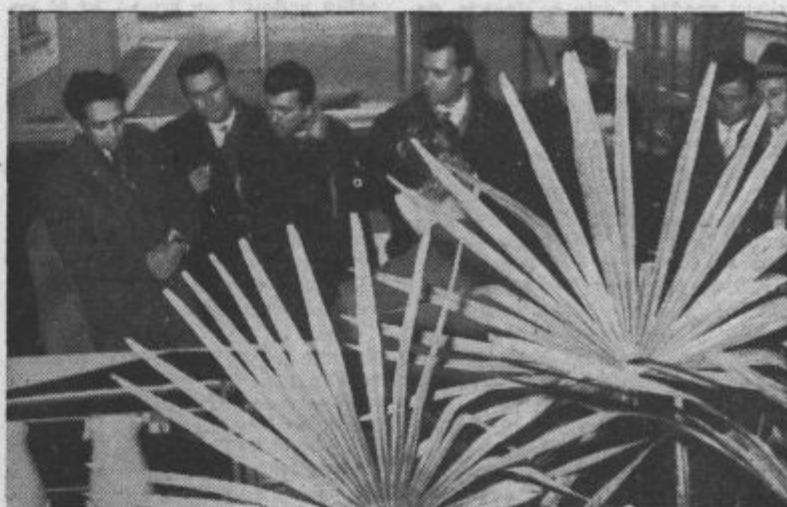
Ta primer odbiranja jalovine je potrebno najprej pooprstiti na samem čelu. Večkrat se zgodi, da ob priliki nakladanja premoga iz nadkopnega dela vdre jalovina v sam transporter. Namesto, da bi se v takih primerih ustavil transporter in se odstranila jalovina, se čestokrat transporter neodgovorno spusti naprej. Takšne primere moramo v bodoče odpraviti.

Potrebno je tudi, da bodo čuvarji trakov bolj intenzivno odbirali jalovino. Nadalje bi bilo dobro, da bi se na klasirnici pooprstilo odbiranje jalovine.

Le na ta način bi se zmanjšal procent jalovinskih primesi in bi s tem zadovoljili in si zagotovili naše odjemalce, kar bi se pozitivno odražalo v finančnem uspehu podjetja in seveda tudi na osebnih prejemkih.

Miklavžina Vinko

Komsomolci v Velenju

Pred dnevi je obiskala Velenje mladinska delegacija Komsomolcev iz Sovjetske zveze, katere so med drugimi sprejeli predsednik Občinskega ljudskega odbora Šoštanj tov. Peter Šprajc, sekretar Občinskega komiteja LM tov. Milan Šterban, predsednik Socialistične zveze delovnih ljudi Velenje tov. Volk Jože in drugi predstavniki ljudske mladine.

(Glej zadnjo stran!)

V DANŠNJI ŠTEVILKI:

- Kontrolne markice
- Odnos do orodja v jami
- Predlogi za tehnične izboljšave
- Delo lastne gradbene režiže
- Umetno sonce v Prelogah
- Problemi pri uporabi jeklene podgrade
- O velenjskem gradu
- Sprehod po Velenju
- Prehitevaj varno
- Šport
- Knjige
- Novi lokali
- Skozi vihar

POPRAVEK!

V 3. številki »Rudarja« je pri članku na naslovni strani »Visoki gostje v Velenju« nastala ne-ljuba pomota. Pravilno se glasi: »...podpredsednik izvršnega sveta FLRJ Edvard Kardelj...«
Uredništvo

V zahodnem polju se je začelo z odkopavanjem na kotu + 5 m

Že dalj časa, skoraj 4 mesece je etaža kota + 5 pripravljena za odkopavanje, vendar se čelni transporterji niso veselo sukali v ritmu dela. Oba čela sta stala nemo in tiho, tišine niso motili odmevi eksplozij in veseli vzkliki rudarjev.

Kot je znano se je z vrtnj iz površine na tem področju za ugotovitev geoloških prilik v katerem se nahaja sloj ugotovilo, da imamo v krovlini bolj ali manj debele leče peska, ki je v gotovih primerih tudi vodonosen. To pomeni, da se nahaja med posameznimi zrnji peska tudi voda. Te je seveda lahko več ali manj. Odvisno je od debeline peska oziroma večjih ali manjših praznin pri debelejših oziroma drobnejših granulacijah peska. Količina vode je tudi odvisna na kako veli-

kem področju se nahaja oziroma kako veliko je področje, odkoder se napaja.

Da bi se vse te stvari ugotovile je bilo potrebno vrtati iz jame v krovnino vrtine. Izvrtati take vrtnine pa ni tako enostavno in na tem področju nismo imeli prav nobenih izkušenj. Kader vrtalcev se je sproti izpopolnjeval in pridobival na izkušnjah, za kar ima veliko zaslugo vodja globinskega vrtanja — tov. Čulk.

Kljub težavam smo izvrtali na tem področju dve vrtnini pri katerih je bilo ugotovljeno, da imamo med premoško plastjo in plastmi peska 40–50 m gline, ki je dobro izolacijsko sredstvo. Poleg tega tudi v spodnjih plasteh peska nismo zapazili vode. Tako debela vmesna plast gline popolnoma zadošča po izračunih, ki slo- nijo tudi na praktičnih izkušnjah

za varno odkopavanje pod plastmi peska.

Kljub temu pa so bile potrebne pred pričetkom odkopavanja temeljite priprave, da se zadosti vsem varnostnim meram za primer eventualnega vdora. Znano je, da smo zgradili filtrne pregrade, signalizacijski sistem, ki deluje pri vsakem streljanju v stropu, vgradili smo črpalko večje kapacitete in še mnogo drugih stvari. Z vsemi varnostnimi merami hočemo zagotoviti našemu rudarju res varno delovno mesto, ker varnost ljudi nam mora biti prva skrb. Lahko rečemo, da smo popolnoma varni. To varnost pa z varnostnimi merami samo podkrepimo, tako, da bodo naši rudarji res lahko s poletom poprijeli za delo na teh čelih, na katerih so že tako težko čakali na odkopavanje.

Ing. S. F.

V Banovičih v rudniku »Radina« se je 27. februarja v popoldanskih urah pripetila huda nesreča. Pri eksploziji je zgubilo življenja 53 rudarjev. Prizadetu kolektivu in družinam ponesrečenih rudarjev naše najiskrenejše sožalje!

Podrobnosti o nesreči bomo objavili v naslednji številki.

O tem problemu bi lahko marsikdo še kaj več napisal in povedal. Če se zamislimo, da mora človek imeti jedilni pribor, če hoče jesti, je ravno tako pri delu, ki je tudi neizvedljivo brez orodja. Tudi učinka se ne da doseči takega kot bi ga sicer, če orodje ni vredno. Prav tako je tudi z nesrečami, ki jih je mnogo manj pri lepo in skrbno urejenem orodju.

Pri nas v jami delamo pri tem mnogo napak. Vse premalo pazimo na orodje! Če začnemo kar pri čelu. Več o tem bi seveda povedali stari rudarji, ki so znali bolj paziti na orodje, kot mi danes. Pri ravnanju z orodjem smo močno popustili in smatram, da na tak način in po taki nedisciplinirani poti v tem oziru ne moremo več naprej.

Pa pogledjmo, kdo vse so krivci pri tem brezvestnem ravnanju z orodjem. Mislim, da lahko rečem, da prav vsi; od nabave lesa, izdelave v delavnicah pa do koristnikov orodja. Često se dogaja, da so toporišča na zasekačih taka, da zdržijo komaj eno dnino ali pa še manj. To je seveda krivda v slabem lesu. Mnogokrat so krivi tudi kovači, ki nepravilno kujejo ter je rezilo zelo slabo, toporišče pa sorazmerno dobro. In seveda rudarji namesto, da bi nesli nasaženi zasekač, ga običajno kar odlomijo in s tem napravijo škodo. Eno takšno toporišče nas stane približno 600 dinarjev. Vse to gre na račun materialnih stroškov. Zgodi se tudi, da nekateri brezvestneži namenoma odrežejo ročaj od rezila in ga nesejo domov, ter ga potem uporabljajo za sekuro. Take stvari na vsak način ne bi smeli dopuščati! Prepričan sem, da ne bi nihče to delal, če bi se zavedal, da gre to vse iz naših žepov in seveda prav tako tudi iz njegovega. Če so materialni stroški večji, se prav gotovo zmanjša osebni dohodek.

Sedaj, ko so se osnovali ekonomske enote, pride vse skupaj:

slabo gospodarjenje, zanemarjanje orodja in drugo, še bolj do izraza. Mislim, da ga ni človeka med nami, ki mu ni nič do denarja. Vidite tovariši, že zato nam ne sme biti vseeno, kako gospodarimo in kakšni so materialni stroški. Zato je treba na vsakem koraku misliti, kako bomo s čim manjšimi stroški čimveč ustvarili. To bo sigurno v korist nam samim in seveda tudi skupnosti.

Ravno pri orodju bi lahko mnogo prihranili, če bi samo malo pazili nanj in delali malo bolj z ljubeznijo. Vsi vemo, da zasekač ni kladivo. Pa se še vedno zgodi, da nekdo nima pri roki kladiva da bi »zabil« zagozdo pri stojki, pa vzame kar zasekač. S tem dejanjem uničuje orodje, ki za to delo ni primerno pa tudi svojega bližnjega tovariša lahko poškoduje, kar se je tudi že zgodilo.

Tudi evidenca v orodju je zelo slaba. Včasih je bila mnogo boljša. Po mojem mnenju bi bilo pametno, da bi se na vsakem delovišču zadolžil en kopač, ki bi vodil evidenco nad orodjem. Potem bi bilo veliko manj nejevolje in kritiziranja, ko se more novo naročeno orodje večkrat plačati, dejansko pa je vsa jama posejana z njim. Najbolj raztrošeno je orodje po nedeljah, ko razne tesarske skupine raznosijo čelno orodje po vsej jami. Naslednji dan — v ponedeljek pa je treba čelnim delavcem celo uro iskati orodje, namesto, da bi v tem času nakopali več ton premoga.

Večkrat se zgodi, da se pri krašljanju transporterja najdejo zasekači pod gumo in pri tem pride do zastoja. In tako je spet izpad proizvodnje tu!

Še marsikaj bi o tem lahko napisal pa upam, da z razvojem tehnike raste tudi naša zavest in bomo v tem pogledu iz dneva v dan boljši in bolj disciplinirani in imeli pravičen odnos do orodja — našega največjega pomagača pri delu.

Lojze Potrč

Če pogleda nekdo, posebno tisti, ki je prvič v jami, premog, ki ga transporterji in trakovi vozijo od čel do drobilcev, se mu zdi, da gleda potoček, ki se izliva v drugega in ta že v potok, ki mirno in enakomerno teče, ne oziraje se na noč ali dan, letni čas, leto. Zdi se mu, da je vse zelo enostavno, brez motenj, brez zastojev.

Vsak rudar, vsak ključavničar in električar, vsak član našega kolektiva pa ve, da vedno ni tako, vedno ne gre vse, kot si vsi želimo.

Ko sem hodil ob trakovih, mi je šinila v glavo misel, kaj ko bi izračunal, kolikšna je poraba električne energije, če je trak postavljen in sestavljen, kot je treba, če izkazujejo valjčki najmanjše trenje, prav tako bobni pogonske in povratne postaje, če je čiščenje traku in za traki brezhibno, če so presipna mesta pravilno narejena, da ni prevelikega trenja med gumastim trakom in gumo, ki je pritrjena na stranicah presipk itd. Potem pa še, če smo v drugi skrajnosti, da je montaža slaba, da so »jahačiči« zvit, da je veliko trenje v valjčkih in bobnih, da je veliko uporov na presipnih mestih, predvsem pa, da se trak in za trakovi slabo čisti.

Številke so me resnično iznenadile, zato bi jih rad povedal vsem, da se nad njimi zamislimo in skušamo vsak po svojih močeh pomagati, da bi bil uspeh zagotovljen.

Enačba za moč, ki je potrebna za transport je nekaj ton premoga pri poljubnem traku, morebitno višinsko razliko, težo vseh vrtljivih delov, hitrost traku, količnik trenja v valjčkih ter še količnik, s katerim zajamemo vse ostale vplive (upor vrtljivih delov proti vrtenju, upor gume proti upogibanju preko bobnov in

krivljenju v žleb. Zajeto je presipno mesto, torej kako čisto je, prav tako pa tudi stanje ob celotnem traku itd.).

Zadnji količnik je zelo odvisen od dolžine traku, čim daljši je trak, tem večja je seveda tudi moč. Oba količnika pa sta odvisna od pogojev, v katerih stroj obratuje, to sem že omenil. Čim slabši so le-ti, tem večji sta obe števili in z njimi moč potrebna za pogon stroja.

Jašno je, da se potrebni dolžini ne moremo izogniti, ravno tako ne masi premoga, teži vrtljivih delov, hitrosti. Šaj trak zato postavimo, da neko maso premoga transportiramo na neki razdalji s čim bolj primernim trakom. Ne moremo se izogniti niti trenju niti uporom, lahko pa jih zmanjšamo na čim manjšo mero. Nečistoči na presipnih mestih in za traki se pa sploh lahko izognemo.

V računu sem vzel za osnovo raven trak dolžine 150 m, ki transportira maso premoga 200 t/h, s hitrostjo 2,15 m/sek. (takih hitrosti je v jami največ) in tak najmanjši količnik trenja ter take upore, ki jih v naši jami še lahko dosežemo, če skrbimo za trak, kot sem že omenil.

Potrebna moč za tak trak je 10 kW oziroma poraba 10 kWh električne energije na uro. Pri enainvajset urnem pogonu je to 210 kWh na dan. Če vzamemo 300 delovnih dni in ceno električne energije 10 din za 1 kWh dobimo 630.000 din na leto.

Sedaj pa vzemimo trak, ki pa obratuje v tako slabih pogojih, ki so še možni pri nas (pripominjam, da so pogoji v naši jami bliže temu primeru). Izračunana moč je enkrat večja in sicer 20 kW. Tako je potem cena električne energije 1.260.000 din.

(Nadaljevanje na 10. strani)

Zanimiva

KONTROLNE MARKICE IN NJIHOV NAMEN

S prvim marcem se bo za vse zaposlene v jami ponovno uvedla nujno potrebna kontrola z markicami. Marsikdo se bo vprašal, zakaj je zopet to potrebno, ker gre sedaj že dva meseca brez njih in je tako bolje itd. Na to mislim dati naslednji odgovor in obrazložitev.

Sistem kontrole z markicami je danes vpeljan v vseh rudnikih na svetu in ima dvojni namen.

Prvič, da se na ta način vodi stroga kontrola in evidenca vseh zaposlenih ljudi v jami, ki grede v jamo in iz nje. Na kraju vsakega »šihata«, ko je izvoz končan, se na ta način ugotovi, kdo je

ostal v jami, pa naj si bo to v nadurnem delu ali pa, kar je tudi možno v tako veliki jami kot je naša, da je zašel v stranske rove ali pa v zaplunjeno področje. V vsakem primeru imamo evidenco in se na ta način lahko podvzamemo vsi potrebni ukrepi v najkrajšem času.

Nadalje je možno le na ta način ob eventualnih nesrečah v najkrajšem času ugotoviti imena in število ponesrečenih.

Drugi namen kontrole z markicami pa je ta, da se kontrollirajo in pišejo dneve ter nadure zaposlenih v jami.

Tehnična izvedba kontrole z

markicami bo pri nas naslednja: Vsak, ki je zaposlen v jami, bo dobil svojo markico s tekočo številko, s katero bo v evidenčni knjigi navedeno njegovo ime. To markico bo moral oddati kontrolorju pred vstopom v jamo, kontrolor mu bo pa istočasno izdal drugo markico, ki se bo razlikovala od prve in bo služila samo za uvoz in izvoz s kletkami. Te markice bodo oštevilčene od 1 do 13 in sicer bo 48 markic s številko 1, 48 markic s številko 2 itd., toliko kolikor bo pač voženj.

Namen tega načina je, da bo lahko šel s prvo kletko ven samo tisti, ki je šel s prvo tudi v jamo,

kar bo dokazal z markico št. 1. To markico, ki bo služila za uvoz in izvoz, bo imel vsak pri sebi na delovišču in je bo oddal pri izhodu iz jame kontrolorju, ta pa mu bo zopet vrnil njegovo evidenčno markico, ki mu bo zopet služila za ponoven vstop v jamo.

Za tiste zaposlene, ki hodijo uro prej v jamo, pa bodo vozne markice druge oblike s samo po 10 enakih številkih, ker se pri izrednih voznjah sme voziti samo po 10 ljudi. Za ostalo tehnično osebje pa se bo vodila kontrola samo z evidenčnimi markicami, katere bodo oddajali in sprejemali pri signalistih.

Tovariši, mislim, da sem dovolj jasno obrazložil nujnost kontrole z markicami in bi ob tej priliki prosil, da z razumevanjem pomagate pri začetnih težavah, ki se bodo sigurno pojavljale. Prav tako prosimo vse rudarje, da skrbno pazijo na markice, ker bo potrebno vsako zamenjavo plačati, brez markice pa ne bo mogel nihče v jamo. R. T.

Predlogi za tehnične izboljšave

Komisija, ki obravnava predloge za tehnične izboljšave, je že dvakrat zasedala.

Na zadnji seji je obravnavala dva predloga in odločila, naj se preizkusita.

Prvi predlog je vložil vodja oddelka v zapadni jami tovariš **Korelec Hinko**, ki je svoj predlog na seji komisije tudi podrobno obrazložil. Namen njegovega predloga je, da bi preprečili nenadne izpade jeklenih stojk zaradi pritiska in tako zmanjšali obratne nezgode, ki jih povzročajo takšni nenadni in nepričakovani izpadi. Gre tedaj za večjo varnost pri delu. Komisija je soglasno ocenila predlog za koristen in izrekla, naj ekonomska enota jame zahod predlog preizkusi, naš konstrukcijski biro pa naj Korelčevo idejo poprej še tehnično obdela. V roku dveh mesecev mora vodja ekonomske enote jame zahod poročati komisiji rezultate tega preizkusa, narkar bo komisija izdala dokončno odločbo.

Drugi predlog je vložil **Ocepek Roman**, ključavničar v črpališču.

Njegov predlog se nanaša na odpravo pomanjkljivosti pri sedanjem uvozu in izvozu mostova v jamo in iz jame. Komisija je predlog v njegovi navzočnosti podrobno proučila in ugotovila, da je koristen in vreden preizkusa. Predvsem gre za prihranek na času. Predlog bo preizkusila ekonomska enota klasirnica in predložila komisiji rezultate preizkusa v roku enega meseca.

Komisija je prejela med tem že tri nove predloge. Vodja oddelka na 80. etaži tov. **Jelen Jože** predlaga nov način ropanja lokov v težkih pogojih. Tovariš inž. **Zagoričnik Stefan**, vodja zračenja, je vložil kar dva predloga. Prvi se nanaša na podgraevanje prog z eliptičnim jeklenim podporjem iz starih tračnic, drugi pa na izpopolnjeni način dobivanja premoga v stropu širokega čela in pridobivanje premoga na dveh širokih čelih dolžine 30 m s skupnim odvozom. Komisija bo obravnavala te nove predloge na prihodnji seji. Sklepe bomo objavili v prihodnji številki.

Komisija za tehnične izboljšave

Zakaj dobra razsvetljava?

Svetloba ima v našem življenju nadvse pomembno vlogo. Saj si brez nje življenja ni mogoče zamisliti. Kako važna je, pa začutimo šele takrat, ko je nenadoma zmanjka, ali če jo imamo premalo.

Ker precejšnji del svojega časa preživimo ob umetni svetlobi, je potrebno, da si jo malo pobliže ogledamo. Umetno svetlobo proizvajamo danes skoraj izključno z električno energijo. Ločimo dve vrsti električnih svetlobnih virov — žarnice z žarilno nitko in žarnice na razelektrenje v plinu (fluorescenčne žarnice in žarnice na kovinske pare). Vse te se medsebojno razlikujejo po količini svetlobe, ki jo izsevajo, po barvi svetlobe, pa tudi po ekonomičnosti.

Za delovni prostor je najvažnejša količina svetlobe, ki pada na določeno ploskev, to je osvetljenost. Merska enota za osvetljenost je luks. Jugoslovanski standard določa za vsako vrsto dela najmanjšo določeno osvetljenost v luksih. Za srednje fina dela, na primer mora biti osvetljenost najmanj 40 luksov, priporočila pa se 80 luksov. Razen osvetljenosti je treba upoštevati še enakomernost razsvetljave, barvo svetlobe, bleščanje in drugo.

KAKŠEN PA JE VPLIV SVETLOBE NA ČLOVEKOVO DELO?

Podobno kot se razlikuje razpoloženje človeka v svetlem sončnem dnevu ali če je nebo prekrito s sivimi oblaki, je odvisno njegovo razpoloženje tudi od umetne razsvetljave. S tem pa tudi sposobnost za delo. S polžukusi je ugotovljeno, da se z zboljšanjem razsvetljave tudi proiz-

vodnost dela poveča. Nasprotno pa se pri slabi razsvetljavi oči prehitro utrudijo, refleksi so slabši, za isto delo pa je potreben večji napor. Prav tako je možnost nezgod pri šibki svetlobi zaradi slabe vidljivosti in utrujenosti neprimerno večja. Osebi, ki je stalno zaposlena pri nezadostni razsvetljavi tudi prehitro opeša vid. To pa je velik udarec za vsakega prizadetega.

Nazadnje pa še pogledjmo kakšna je razsvetljava v našem podjetju. V jami, kjer dela večina zaposlenih, so rudarji vezani v glavnem le na svojo prenosno svetilko. Stalno razsvetljena so le stabilna mesta. Na zunanji obratih pa so dani vsi pogoji, da bi bila razsvetljava lahko primerno urejena. To velja predvsem za delavnice. Meritve osvetljenosti so pokazale, da razsvetljava v glavnem ne odgovarja niti minimalnim vrednostim osvetljenosti, ki jih navajajo, JUS standardi. Najslabše je stanje v montažni hali in strojni delavnici elektrostrojnega obrata. Sorazmerno najboljšo razsvetljava pa imajo vajeniške delavnice.

Na splošno je nujno, da se razsvetljevalne naprave preuredijo in dopolnijo tako, da bodo v skladu s časom, v katerem živimo in s potrebami. Pri tem nam ne sme biti žal manjših materialnih sredstev, ki so za preureditev potrebna, kajti neovomno je dobra razsvetljava eden od najvažnejših delovnih pogojev v naših delavnicah. Pravilno reševanje tega problema pa bo prav gotovo dalo dobre rezultate v delu, tako v pogledu produktivnosti kot tudi v pogledu varnosti pri delu.

M. J.

Naše delo

Delo lastne gradbene režije

Gradbeni obrat pri RLV je bil ustanovljen z namenom, da čim več gradbenih-obrtniških in instalacijskih del izvaja v lastni režiji. Prednosti take izvedbe del so predvsem v tem, da je gradnja cenejša, kvalitetnejša ter da se objekti končajo v zahtevanih rokih.

Naša lastna gradbena režija je s svojim delom v celotnem obdobju svojega obstoja opravičila svoj obstoj, saj je z izgradnjo številnih objektov dokazala, da v tem ne zaostaja za rednimi izvajalci gradbenih del. Ugotavlja se lahko to, da je bila v mnogih primerih ta celo presežena.

Sistem in organizacija dela sta se pri lastni gradbeni režiji iz leta v leto stopnjevala tako, da si je kolektiv obrata v teku 10-letnega obstoja pridobil mnogo izkušenj za izvedbo vseh vrst gradbenih del, tako v visokogradnji kot v nizkogradnji. V mnogih primerih so bile gradbenemu obratu postavljene velike in odgovorne naloge in zadolžitve, katere so bile skoraj na videz neizvedljive, vendar so bile kljub vsemu skoraj vedno zadovoljivo izvršene, kar je nedvomno med ostalim tudi rezultat sposobnosti in pripravljenosti kolektiva obrata. Ta se je tekom časa obstoja obrata ustalil, kar se pri vseh delih pozitivno odraža.

Zelo ugodno vpliva na samo načrtno in smotno delo predvsem to, da je večji del kolektiva že zelo ustaljen, saj pri zaposlenih prevladujejo pretežno delavci z daljšo dobo zaposlitve. Tudi pogoji, kateri se nudijo zaposlenim članom kolektiva obrata s tem, da so bila razen rudarjem tudi večjemu številu gradbenih delavcev dodeljena družinska stanovanja, drugim pa primerna samska stanovanja. Vse to mnogo pri speva k večji delovni pripravljenosti in storilnosti.

Kolektiv našega rudnika je v vseh preteklih obdobjih pa tudi sedaj vlagal za namene družbenega standarda velik del družbenih in lastnih sredstev tudi za gradnjo stanovanj in objekte kulturnoprosvetne dejavnosti. Rezultati teh vlaganj so vidni, v razmeroma kratkem času je bilo že zgrajeno sodobno rudarsko mesto, kjer prebivajo mnogi srečni prebivalci — rudarji, med njimi pa tudi člani kolektiva gradbene obrata.

S številkami bi se lahko dokazoval celoten obseg vrednosti in količin del izvršenem po gradbe-

nem obratu v preteklih obdobjih, vendar to ni potrebno, ker je vse to za vsakega poznavalca izgradnje Velenja vidno, kar pa tudi ocenjuje celotno dejavnost kolektiva obrata.

Vzporedno z razvojem in rastjo osnovne rudarske dejavnosti se je razvijal gradbeni obrat, ki pa ima tudi za v bodoče vse pogoje za uspešno delo. To delo bo tem boljše in lažje, ker obstojajo za to prav idealni pogoji, saj se bodo v bodoče izvajala vsa dela po projektih PROJEKT BIROJA RLV, kar bo omogočalo tesno koordinirano delo, predvsem to, da bodo lahko reševali sporazumno vsi nastajajoči problemi.

Ker so dani za perspektivno izgradnjo prav vsi pogoji za nadaljnjo uspešno delo, bo kolektiv gradbenega obrata moral stremeti za tem, da se v operativno organizacijskem smislu še bolj utrdi, tako da bo sposoben prav verjetno že v bližnji bodočnosti prevzeti še večje in odgovornejše obveze razen dosedanjih in predvsem izgradnjo energo-kemo kombinata.

Tovarištvo

Rudarski poklic je težak in nevaren. Potrebno je mnogo fizičnega napora, še več pa vzajemne pomoči, razumevanja in tovarištva. Nikjer ne pride tovarištvo toliko do izraza kot ravno med rudarji. Z roko v roki se dosega gaje novi in novi cilji in premagujejo nove nenehne ovire.

Zal pa vsi ne vedo za to! Saj je čisto razumljivo, da se človek tu in tam malo pošali. Samo velikokrat ta šala le preskoči svoje meje in namesto, da bi pripomogla k dobri volji, napravi ravno obratno. Morda samo majhna gumica, ki jo spustiš tovarišu v obraz, pa že naredi nič koliko slabe volje, rodi preprič in jezo. To nikakor ni tovariško! Čeprav je to zelo nedolžna stvar tudi pri tem lahko poškoduje prijatelja. Prepričan sem, če bi vsaj malo pomislil na to, bi jo raje vrgel proč. Prepričan in jeze med rudarji res ne sme biti. Nikoli ne veš, kdaj boš potreboval pomoč od svojih tovarišev. Morda bo to že naslednje minuto. Če se tega zavedaš, boš vsekakor prenehal z neslanimi šalami in po svojih močeh čimbolj krepil tovarištvo.

Ledinek Milan

Vsa začudena gleda žena moža, ko se vrne iz službe. Ze je hotela, da mu očita, pa vendar, v grlu jo je stisnilo, ni in ni mogla z očitkom na dan. Mož opazi, da z njo nekaj ni v redu. »Kaj pa se tako čudiš draga? Nekam zbegano zgledaš, kaj pa se je zgodilo?« je mož že v skrbeh. Nerodno ji je postalo, uvidela je, da je mož popolnoma trezen, ojunčila se je ter vprašala: »Kaj pa si tako rdeč, kot da bi se cel dan sončil?« Sedaj se je tudi možu posvetilo, obrazložil je svoji nežni polovici, da se je res sončil, pa ne celo dopoldne, le par minut in to v kopalnici v rudniku, kjer so montirane te naprave, ali »umetno sonce«, kakor se že temu modno reče. »To ti pa ne verjamem«, se dela žena nevernega Tomaža. Mož pa ji vse natanko obrazloži, kakšna je ta stvar, da je potrebno le dobrih pet minut, seveda je treba to v določenih presledkih ponavljati, da koži nadomestiš, pri delu v temi izgubljeno odpornost ter s tem pridobiš za kožo potrebne ultravioleto žarke. Po vsej obrazložitvi odleže ženi, ojunča se in pove možu, kakšne čudne misli so ji rojile po glavi. Tako, doma! Poglejmo zdaj drugo plat tega umetnega sonca. Da so te naprave dragocene ter da so potrebne, posebno še rudarjem

na tem mestu ne bi obravnaval, ker je vsakemu, kateri je občutil te žarke na lastni koži in je to napravo videl, to jasno.

Namen tega članka bi bil predvsem v tem, kako bi se ta stvar pospešila, da bi prišli res vsi rudarji pri obsevanju na vrsto, kar pa je glavno, bi na tem mestu obravnaval disciplino pri obsevanju samem.

Prakticirali smo na tem, da bi se vsi rudarji razvrstili pri obsevanju po etažah, kar bi bilo tudi najboljše. Seznanji tovašev, kateri bi se obsevali po predvidenih etapah, so bili narejeni, obsevanje se je pričelo, tu pa pride zadaj tisto, kar je potrebno poleg vseh dobrih lastnosti grajati, to je disciplina.

Obsevanje se vrši štirikrat tedensko in to po določenem vrstnem redu: za jamo vzhod v torških in petkih, za jamo zahod pa v sredah in sobotah. Disciplina je potrebna zaradi tega, da pri obsevanju ni prenatrpano in pa zaradi vodenja evidence za vsakega posameznika.

So tovariši, katerim se ne zdi vredno počakati par minut, če slučajno ni takoj prostora. Tako izpusti svoj določen krogotok, drugič pa hoče to nadoknaditi ter se hoče obsevati dva dni zaporedoma, kar pa zaradi neodpornosti

kože, posebno še v zimskih mesecih in zaradi močnih žarkov, ni priporočljivo, ker takšen nered lahko prej škoduje kot koristi.

Določeno je, da mora vsak pričeti z enominutnim obsevanjem ter nato v določenih presledkih to ponoviti dvanajstkrat ter tako doseže enkratni turnus, to se pravi, da v šestih tednih opravi 12 obsevanj.

Tu je potreben red in disciplina.

Da pa ne bi bilo po nepotrebem negodovanju, se priporoča rudarjem, da se pri vsakem opravljenem obsevanju takoj pozanimajo, kdaj so določeni za prihodnje sončenje. Potrebno je, da vsak za sebe skrbi, da bo redno hodil na obsevanje, da se vsakokrat javi vodji obsevanja zaradi evidence ter določanja koliko časa traja obsevanje posameznika.

Tovariši rudarji!

Obsevalne naprave so draga stvar. Tu se vam nudi tisto, kar je poleg hrane nujno in pa zaradi specifičnosti dela potrebno. Zato izkoristite to, vendar boste disciplinirani, držite se navodil in določenega časovnega roka, ker s tem boste olajšali delo ljudem, kateri na teh napravah delajo. V glavnem pa s tem koristite sami sebi.

Zdi se mi prav, da pogledamo kako nemalo mladih članov našega kolektiva zapravlja svojo moč tam, kjer jim ni treba. Premalu načnejo svoje zdravje in tako prezgodaj postanejo nesposobni doprinarjati skupnosti, kar le-ta od njih pričakuje. Ni malo mladih rudarjev, ki hočejo služiti, da tako rečem, dvema gospodarjema, kar pa nikakor ne zmorejo. To opravičujejo s tem, da s prejemki, ki jih zaslužijo v jami, ne morejo shajati in morajo zato na hrano in stanovanje h kmetom.

Kmetje tem rudarjem za profti uslugo pri delu drago prodajo borno hrano, ki jim pri skupni mizi ostane, kljub temu morajo tako imenovani »purši« dodati še nekaj tisočakov za »blagor usmrljenim«. Nihče od teh rudarjev ne pomisli, kako poceni zapravljajo svojo mladost. Da podkrepim to še s tem, da nihče od ponudnikov hrane ne stori to iz velikodušnosti, marveč zgolj zaradi koristi, ki jo od tega pričakuje in tudi doseže.

Res je, da novinci, ki šele prihajajo v podjetje, slabše zaslužijo, kar je tudi razumljivo, saj se je osem to dogajalo. Je pač začetek in ta je vedno težaven in ne more biti enako, ko je delavec kvalificiran in v najboljših letih.

Na kmetih, kjer po svojem rednem delovnem času v rudniku ti mladi rudarji garajo, ne morejo priti do tega, da bi se dobro odpočili. Ne morejo si vzeti časa, da bi se kulturno izboljšali, kar je tudi pogoj za dobrega delavca, člana naše družbe. Iz navedenega sledi, da ti tovariši v boju za večji učinek posamezne delovne skupine, ne morejo dosežati to, kar skupina želi. Razumljivo je, da zaradi sil, ki jih pustijo na kmetih, postanejo v jami utrudljivi, pri tem pride do nepotrebnih nezgod in predčasnega bolehanja. Takšni tovariši postanejo na delovnih mestih nekoristni in nezaljubljeni. Zato se potem znajdejo kmalu na slabših delovnih mestih in si tako še podaljšajo čas slabših prejemkov.

Znano je, da družba kot tudi podjetje želi koristne in zdrave proizvajalce. To se doseže tako, da sleherni tovariš troši svoje delovne zmožnosti tam, kjer je v službi in socialno zavarovan.

Mladi rudarji se morajo zavdati dejstva, da morajo iti pač z duhom časa naprej in da si je treba razširjati svoje znanje za kasnejšo kvalifikacijo in vsestransko udejstvovanje že takoj ob nastopu službe. Tako bodo čimprej prišli do boljših življenjskih pogojev.

V našem podjetju je za vse to preskrbljeno. Treba se je samo tega čimbolj oprijeti. Po napornem delu v jami se rudar lahko dobro odpočije in koristno razvedri.

Vem, da ne koristi o tem samo pisati, ampak se moramo o tem s prizadetimi pogovoriti tudi individualno. Tovariši, na katere mislim, so po večini iz oddaljenih krajev in se nekako ne morejo vživeti v novo okolje. Prepričan pa sem, da bodo ob razgovoru s svojimi predpostavljanimi delovnimi tovariši uvideli pravilnost in potrebo, da bodo z vsem srcem le samo rudarji. Le to bo njim in družbi v korist.

S. I.

Problemi pri uporabi jeklene podgrade ter njihovo vzdrževanje

(nadaljevanje)

V zadnjem članku sem omenil nekaj splošnih problemov pri vzdrževanju jeklene podgrade, sedaj bi omenil še par besed o gibanju okvar na stojkah in stropnikih ter o izgubah le-teh.

V mesecu decembru je bilo 987 pokvarjenih stojk na čelih, ali 20,9 % vseh ugrajenih. V januarju se je stanje še poslabšalo. Število se je dvignilo na 1208 kom. ali 25,8 % ugrajenih.

Ravno tako so se tudi pri stropnikih dvignile okvare od 6,7 na 13,1 %. Pri stojkah se registrira pri odvozu iz čel sedem vrst defektov in to: krive ali zlomljene cevi, utrg glave, zlom rogličev. Največ okvar je zaradi zloma rogličev in krive cevi in sicer okrog 80 % vseh okvar. Ta problem se bo precej omilil, ko se bo osvojila domača proizvodnja glav in kasneje celotne stojke, ki bo za naše prilike bolj odgovarjala. V kratkem se bo nabavil tudi stroj za peskanje in metaliziranje notranjih cevi, kar bo tudi zmanjšalo defekte in povečalo varnost.

Okvare na posameznih čelih niso preveč razveseljive. Gibljejo se v odstotkih od 7,7 do 46 % ugrajenih. Predvsem talninska čela, ki imajo slabše pogoje, imajo večje število okvar.

Pri stropnikih se bo stanje precej izboljšalo, ko bodo vsi izboljšani (kaljeni).

IZGUBA PODRAGE

V preteklem letu je bilo izgubljenih 265 komadov stojk ter 285 stropnikov. Ako vzamemo srednje vrednosti le-teh, dobimo vsoto okrog 7 milijonov din. Ako k temu prištejemo še ca. 400 komadov stojk, ki izpadejo zaradi okvar, smo vsako leto brez podgrade za tri kompletne čela 60 m dolžine, to pa nam že da misliti oziroma nas opozarja, da je treba vse sile usmeriti v zmanjšanje teh števil.

POTEZNE IN DVIŽNE NAPRAVE

Pri teh stvarih je šepalo popravilo istih, kar se je sedaj precej izboljšalo. Še bolj se bo izboljšalo, ko bo domača proizvodnja stekla, kar bo že do konca marca. Sedaj je vsako čelo posebej zadolženo s temi napravami in če bo kaj izgubljenega, bo treba seveda plačati. Te naprave so precej drage, saj stane potezna naprava Herkules 6 ton okrog 99.000 din, STT 3 tone okrog 60.000 din ter dvižna naprava (vinta) 52.000 din. Mislim, da zopet številke zadosti zgovorno kažejo o važnosti čuvanja in pravilnega rokovanja s temi napravami.

Vse probleme in celoten sestavek sem napisal zato, da bi opozoril kolektiv na te stvari, ali če še enkrat napišem: bolje moramo gospodariti s stvarmi, ki so last nas vseh.

K. R.

Nekaj o stanovalcih Kersnikove 3

Poverjenika za pobiranje članarine pri mestnem odboru SZDL Velenje sta zaključila s svojim delom v hiši Kersnikova 3. Pobiranje jima je bilo, kot tudi po drugih stavbah, silno otežkočeno, ker so stanovalci zaposleni čez ves dan in sta jih morala večkrat obiskati. Tu in tam je bil kdo na rednem dopustu, pa v bolniškem staležu, ali celo na orožnih vajah itd. Skratka, treba je bilo mnogo potrpljenja, da je bila članarina pobrana. Pri tem gre tudi zahvala hišnici tega bloka, ki je po svoji moči pomagala poverjenikom.

Stanovalci tega bloka so v veliki večini sami mladi rudarji, vestni, vzorni člani naše socialistične družbe. Izdano je bilo 47 članskih izkaznic SZDL. Pa kot povsod, se je tudi med temi tovariši našlo pet tovarišev, na katere pa žal poverjenika nikakor nista mogla vplivati, da bi postali člani te organizacije. Ne vem, ali morda še niso dorasli času ali kaj, da so imeli zato popolnoma gluha ušesa. Končno pa se tudi temu ne moremo preveč čuditi, saj sta lahko poverjenika izvedela marsikaj o njih. To so tiste redke bele vrane, ki nikakor niso v ponos Kersnikovi 3. Naj samo omenim en primer, da je I. S. namenoma pokvaril posteljo, ker si je pač zaželel novo, boljšo itd. Prepričan sem, da bodo tudi ti tovariši sprevideli, kje je njihovo mesto in čimprej pokazali svojo socialistično zavest.

Moj kraj včeraj, danes in jutri

Preteklo nedeljo so se zbrali v Kulturnem domu v Velenju pionirji vseh šol občine Soštanj. Dvorano so napolnili do zadnjega kotička. Vsak pionir je imel svojo oštevilčeno vstopnico, za katero pa mu ni bilo treba plačati. Pionirji so se zbrali zato, da bodo poslušali oddajo »Moj kraj včeraj, danes in jutri«. Skupine 4 ali 5 pionirjev iz vsake šole so odgovarjale na vprašanja o zgodovini njih domačega kraja, predvsem o dogodkih iz NOB. Pionirji so bili dobro pripravljene in so lepo odgovarjali. Vsaka skupina je prinesla na oder s seboj neke značilnosti za tisti kraj (n. pr. Cirkovce klobaso, Plešivec suhe sadje itd.) in to stvar potem podarila enemu izmed poslušalcev in sicer jo je dobil izžrebani pionir (zato oštevilčene vstopnice). Med posameznimi skupinami so pionirji sami zapeli, zaigrali in deklamirali nekaj pesmi. To je napravilo oddajo pestrejšo.

Oddajo je pripravil občinski odbor jugoslovanskih pionirskih iger in preskrbel tudi za lepa darila posameznim pionirskim odredom. Po končani oddaji so bili pionirji iz okoliških šol tudi primerno pogoščeni.

Morda bi bilo še boljše, da bi oddajo razdelili na dva dela, tako bi lahko posamezne skupine povedale več o svojih krajih.

Dapisujte V NAŠ LIST

marsikaj več. Zelo zanimivi so moderni ples. Zakaj pa jih ne bi poizkusili. Na primer rock and roll. Mladi bodo ob hitrih kretanjah sprostiti svojo napetost, odrasli pa se bodo prisrčno nasmejali in pri tem nehote »pomladili«.

In za vse tiste, ki jih srbijo plete in bi vse to plesno umetnost radi poizkusili, je organizirala DPD Svoboda Velenje več plesnih tečajev. Med njimi je največji in seveda tudi najuspešnejši plesni tečaj pod vodstvom priznanega plesnega učitelja Ludvika Simončiča iz Maribora. Uspešno je že zaključil oba tečaja standardnih plesov in sedaj nadaljuje z vajami latinsko-ameriških plesov. Tečaj obiskujejo odrasli in mladina in je med njimi veliko navdušenje in zanimanje.

In spet je nov problem tu. Potrebna bi bila velika plesna dvorana. No, upamo, da bo tudi ta kmalu krasila novo Velenje in služila svojemu namenu. O tem pa kaj več drugič.

R. P.

O velenjskem gradu

Nad Velenjem stoji grad že več kakor 700 let. Prvič se omenja leta 1273. V srednjem veku je obvladoval tedanje trgovske poti proti vzhodu, zahodu, severu in jugu. Prvi znani lastniki gradu so bili grofje Kunšperški, imenovani tudi velenjski gospodje od 1275 dalje. Pozneje se je na gradu vrstilo več lastnikov. Od konca 14. stol. dalje so posedovali grad blizu 200 let gospodje Lichtensteinski. Zadnji lastnik gradu je bil grof Corronini iz Gorice.

Na gradu so 1623—1658 ustanovili privilegirano deželno sodišče. Ljudsko izročilo pravi, da sta bila dva obsojenca obsojena na dosmrtno ječo. Ker pa je na gradu primanjkovalo vode, sta dobila nalogo, da izkopljeta vodnjak do talninske vode. Obljubili so, če to delo opravita, bodo oba izpustili. Ponudbo sta sprejela in začela s težkim delom, s kopanjem vodnjaka. Tla so bila trda, kamnita in delo je počasi napredovalo. Do cilja nista prišla nikoli, ker sta preje umrla od naporenega dela.

Danes poznamo vodnjak, globok okrog 65 m in sega do talninske vode.

O prvi stavbi gradu vemo danes malo. Stavba je bila večkrat dozidana in prezidana. V času turških roparskih vdorov v naše kraje je grad dobil obrambno obzidje.

Po Grudnovi zgodovini grad leta 1473 zavzamejo, izropajo in zažgejo Turki. Takrat so bili za na-

še kraje težki časi. Tega leta so se Turki preko Koroške, Slovenj Gradca in Mislinja vračali iz roparskega pohoda. Pri Mislinju so se razdelili v dve skupini. Ena tolpa je šla skozi Dravinjsko dolino, Slov. Konjice proti Ptuj in mimo Varaždina nazaj v Bosno, druga skupina pa je krenila mimo Hude luknje ob Paki v Saleško dolino ter se vračala preko Celja. Turška drhal je ropala in požigala vse, kar ji je prišlo pod pest. Po naših krajih se je valil 14 dni dim od požganih poslopij in vasi, katere so več dni gorele. Mlajše ženske in otroke so Turki vzeli s seboj, vse druge ljudi pa so pobili. Ob cestah in vaseh so ležali mrlični in razpadali. Ljudi, da bi jih pokopavili ni bilo, zato je začela razsajati kuga, katera je po vsej okolici pobrala še več ljudi, kakor krvoločni Turki.

Nekaj let pozneje so grad obnovili in še bolj utrdili obrambni sistem. Obzidje je dobilo obrambne stolpe. Portal pri glavnem vhodu ima letnico 1558. Od takrat je tudi lep renesančni obrambni stolp iz vzhodne strani gradu. Ta stolp je eden najlepših tovrstnih renesančnih stavb pri nas.

Srednjeveško, arkadno dvorišče z vodnjakom vsebuje elemente romanske in gotske arhitekture.

Dvorišče ima tloris svobodne kompozicije — po občutku. Zidovi so razgibani in različnih dolžin. Zgodovinska in estetska so kovana železna vrata, na katerih je razviden neposreden odnos člo-

Kovana železna vrata na velenjskem gradu.

vek — prvina. Človek je pri vsakem udarcu s kladivom razmišljal in ornamentiral posamezne dele železnih vrat. Zato vrata, stara od 300—400 let nimajo samo zgodovinske vrednosti, ampak tudi estetsko vrednost. Pri glavnem vhodu so taka vrata služila za obrambo gradu.

Zidovje starega gradu nas še vedno opozarja na težko življenje naših prednikov, tlačanov in z druge strani na mogočno grajsko gospodo. Grad je priča neštetim dogodkom v naši dolini in s svojo zgodovino in veličino daje obeležje Velenju in Saleški dolini.

Zaplešite z njimi

Prav prilježe se ženi-gospodinj malo razvedrila v večernih urah.

Ko še v Velenju nismo imeli večjih lokalov za razvedrilo, je bilo zadovoljstvo na višku, če si lahko v ritmu polke in valčka ter ob zvokih hripave harmonike plesal in skakal ter na koncu pristvoval prizorčkom, kjer so »atleti« kazali svojo moč in temperament. Z razvojem novega socialističnega Velenja pa se je spremenilo tudi kulturno in družbeno življenje. Danes nismo več zadovoljni z zatohlo vinsko kletjo ali zakajeno gostilniško sobo. Le zakaj, če pa imamo v ta namen lepo urejene prostore, prijetne in se v njih resnično lahko razvedrimo. Tudi za razglašeno harmoniko nam ni več. Saj imamo vendar že domač orkester pa tudi tuji godbeniki kaj radi pridejo k nam v goste. Pa tudi za ples smo postali bolj zahtevni. Tudi polka mora biti. Ampak ne samo polka. Danes znamo že

Kar nekam obrabljeno se že sliši, kako lepo je naše Velenje, saj to pač vsak Velenčan s ponosom pripoveduje blizu in daleč naokoli, doma in izven meja naše domovine. Toda, ali nismo v tem hvaljenju včasih že neskromni in preveč samozavestni? Ali je res naše mesto takšno, kot si ga vsi želimo in kakršno bi lahko bilo? Ali ne pride ravno v našem primeru včasih, poudarjam včasih, do veljave tisti stari pregovor, ki pravi, da ni vse zlato, kar se sveti. Ali so res edino važni samo zunanji efekti? Ali je človek dovršen že, če si nadene lepo obleko, vse ostalo pa spričo elegancije ni več važno? Mislim, da smo si vsi več ali manj edini, da to ni tako. Mnogokrat slišimo, čitamo ali govorimo o pojmi kot so: estetika, higiena, bonton, kulturno obnašanje, tovarništvo... itd., lahko bi jih naštetili ne vem koliko v domači obliki, ali pa s tujkami, ki imajo, če že ne soroden pa vsaj enak pomen ali pa vsaj tako prepletajo, da nam pač ni treba nikoli biti v doomu, kaj ta ali oni izraz pomeni. V bistvu imajo nekaj skupnega, nekaj, kar naj bi bilo jedro lepi in privlačni zunanosti...

Skoraj malo preveč uvoda za takšne malenkosti, ki jih mislim povedati. Toda spet imam pomisleke. Ali nisem morda premalo samokritična? Le kdo izmed nas je popoln, le kdo ne dela napak? Toda ali ni ravno »Rudar« najprimernejši, da se v njem pogovorimo, kaj bi lahko bilo boljše. Prepričani smo, da ta časopis čita skoraj sleherni Velenčan, izven meja naše bližnje okolice pa verjetno ne pride. In mnogo lažje je napisati na papir kot pa človeku reči v obraz ali pa ga javno razkrinkati, posebno še, če si prepričan, da tudi sam nisi popoln. In ravno to naše glasilo naj bi imelo poseben kotiček za pomenke

o ozgoji, srčni kulturi in podobnem. Tu naj bi se oglašali ljudje, ki posamezna področja obvladajo. Tu naj bi pisali pedagogi, zdravniki, tisti z dobrim okusom o oblačenju in še in še o vsem mogočem, kar bo naredilo naš kraj slaven, ne samo po lepih hišah, cestah, zelenicah in cvetju, temveč tudi vse ostalo, kar k temu spada, da bi bilo zato resničen vzor socialistične družbe in njenih članov. Zadnje številke našega »Rudarja« so podobne članke že objavljale, vendar menim, da še premalo ali vsaj premalo za nekatere, ki iz kakršnih koli vzrokov ne morejo korakati vzporedno z napredkom, ki naj ne bo samo odraz naše zunanosti, temveč tudi naše notranjosti.

Morda sem to jutro ostala z levo nogo, kot bi se temu reklo, res pa je, da ta dan z obhodom po Velenju nikakor nisem bila zadovoljna. Pri mojem krožnem potovanju po velenjskih trgovinah sem že v prvi doživela pri blagajni ta-le dogodek. Pred mano je hotela plačati račun neka 6 ali 7 letna deklica in, ko je položila na »pult« ves denar, ki ga je imela s seboj, jo je blagajničarka grdo nahrulila čes, kaj hodi v trgovino s premalo denarja in, da naj gre domov, da za ta denar ne dobi nič. Ne gre zato ali je imela premalo denarja ali ne, prav gotovo ji blagajničarka ni mogla razlike kriti v svoje breme pa čeprav je šlo le za nekaj dinarjev. Tu gre za način na kakršen je bila odpravljena ta deklica, ki je skoraj s solznimi očmi zapuščala trgovino. Le kaj naj pričakujemo od nje, ko bo odrasla? Takšna bo, kakršni smo bili mi do nje in kakršne zglede smo ji dajali. Skoraj pozabila sem na ta dogodek, ko sem stopila v drugo trgovino. Hotela sem kupiti kekse, pa sem morala nekoliko počakati, ker je

prodajalka ravno stregla dečku, ki je bil še premajhen, da bi znal sam povedati, kaj želi in je imel napisan listek. Slučajno je tudi on kupoval kekse, toda glej, prodajalka mu jih je kar z golo roko nabirala v vrečko, in ta roka... Ne, od sanitarnega inšpektorja gotovo ne bi bila priznana kot zadovoljivo čista. Jezik me je zsrbel, toda po starem receptu, ki pravi: »Preštej do deset, če hočeš preveč na hitro kaj povedati«, sem se obvladala. Opozorila jo bom raje potem, ko bo stregla meni. Toda čudo, pri meni je vzela v roke papir in mi tako na higieničen način postregla. Ne vem, ali me je smatrala za »boljšo« stranko, ali pa si je mislila, da je za otroka pač vse dobro. Po vsem tem niti malo ne dovim, da je tisti keks, ki je slučajno padel na tla, po mojem odhodu spet našel prostor med ostalimi v zaboju, da bi tako dočakal svojo žrtev — potrošnika.

Pri sadju in zelenjavi sem ob-

Predno se odločimo prehiteti prednje vozilo, moramo ugotoviti njegovo hitrost. Če vozi z največjo dovoljeno hitrostjo, ga prehiteti ne smemo. Prav tako ni priporočljivo, če je njegova hitrost le malo nižja od dopustne, ker bi se prehitavanje samo preveč zavleklo.

Če smo ugotovili, da so pogoji za prehitavanje ugodni, bomo nakazali s smerokazom, da namestavimo prehiteti prednje vozilo. Predno pa zavijemo na levo, ne smemo pozabiti na ogledalo. Lahko, da nas že kdo prehitiva. Ko smo se prepričali, da za nami ni drugega vozila, šele zavijemo počasi v levo, pri tem pa pazimo, če se nam ne bliža vozilo iz nasprotni strani. Šele tedaj dodamo plin, da dohitimo in prehitimo vozilo za varnostno razdaljo, potem nakažemo desno smer in se počasi vrnemo na svojo desno stran.

Omenil sem varnostno razdaljo. Le-ta naj ne bo nikoli premajhna. Nekateri vozniki že takoj, ko so prehiteli vozilo za dve ali celo samo za eno dolžino, že zavijejo v desno. Tako prehitavanje je nepreračunano ali pa celo brezobzirno in v večini primerih se bridko maščuje. Dobro je, če vemo, da je za nesrečo ob teh okoliščinah odgovoren voznik, ki je prehitaval. Absoluten krivec je tudi v primeru, da mu je pripeljal nasproti drugi voznik in je moral ostro zaviti v desno.

V prometnih predpisih zasledimo tudi določilo, da mora voznik počasnejšega vozila omogočiti, da ga prehitijo hitrejše vozilo. V praksi pa se tega pravila drži le malo lokateri. Dogaja se, da voznik, namesto da bi zmanjšal hitrost, ko ga drugi prehitiva, plin še doda. S tem poveča čas prehitavanja in poveča možnost, da pride do prometne nesreče. Taki vozniki so obsojanja vredni.

V dnevnem časopisju zasledimo pod rubriko: »Nesreče«, med ostalimi tudi: »Zaradi nepravilnega prehitavanja povzročili nesre-

čudovala iznajdljivost prodajalcev, ki z namenom, da bi bilo potrebno čim manj stroškov za začetbe, puste zelje in repo na prodajalni mizi kar nepokrito. Tu in tam si celo kakšna stranka dovolj, da pokusi, če je dovolj kisló. Le kaj bi se razburjali, saj nese s svojo roko v svoja usta.

Ta dan mi je pa menda res maček prečkal cesto ali pa sem le jaz bila tako črnogleda in sem prav iskala prilike, da bi se razjezila. Toda glej, rešitelj pride oedno v pravem času, nekdo mi je s krepkim tušem z nekega balkona pohlalil jezo. Prepričana sem, da ta prha ni bila namenjena meni, toda veter je bil zadnje dni neukrotljivo in kaj moreš zato, če je ravno takrat zapihal proti meni in če so ravno na tisti strani hiše vohodi h krojačem in k frizerju.

Kar nekam razočarana sem bila ta dan nad Velenjem, zdelo se mi je kot lepa moderna miza, ki ji manjka ena noga.

mi

čo...«, ali »...prehitaval v megli«, ali »...prehitaval in ni nakazal smeri« in podobno. Vse te in podobne nesreče zaradi prehitavanja bi lahko vozniki preprečili, če bi se ravnali vedno po predpisih. Zato prehitavajmo le takrat, ko imamo za to vse zahtevane pogoje.

Pri nas v Velenju je motorizacija že precej razvita. K motorizaciji prištevamo tudi mopediste, med katerimi je precej takih, ki so rana v prometu. Ne poznajo pravil prehitavanja ali pa se po njih ne ravnajo. Če opazuješ promet na cesti, vidiš marsikaj. Večini izmed njih je odveč, da bi nakazali z roko, da bodo prehitovali kolesarja. Mislijo si, da se za kolesarja ne izplača. Pa še kako se, če upoštevamo, da so ceste postale že preozke. Voznika, ki pelje za njim, spravi v težko situacijo, če tik pred njim zavije v levo. S tem ogroža svojo varnost, varnost kolesarja in odgovornost voznika. Zato mopedisti vedite, da noben dvig roke ob vsaki najmanjši spremembi smeri vožnje ni odveč.

Vozniki, pazite pri prehitavanju! S pravilnim in varnim prehitavanjem boste doprinesli svoj delež k zmanjšanju prometnih nesreč.

Ferlin

Še enkrat o tehtanju vagonov

V članku pod naslovom »Jemogoče, pa vendar ni mogoče« so bili v zadnji številki »Rudarja« prikazani problemi v zvezi s tehtanjem vagonov.

Obveščamo naše bralce, da je zadeva s podjetjem »Gorjana« v Ljubljani pisмено urejena, oziroma se vagoni ne bodo več tehtali. PIK

PREHITEVAJ VARNO!

Ne bo odveč, če na kratko ponovimo, kje in kdaj je prehitavanje prepovedano.

Prehitovati ne smemo v križiščih, na ovinkih, mostovih, pod vrhom klanca, na zoženih delih cest, kjer je postavljen znak »prepovedano prehitavanje« in pa tudi na ravni pregledni cesti, če nam prihaja nasproti drugo vozilo. Torej skratka, tam, kjer nimamo zadosti pregleda.

Dejali boste, da te stvari že poznate. To ni dovolj. Ali se po njih tudi ravnate?! Mogoče nekateri, nikakor pa ne moremo priznati, da vsi! Dovolj velik razlog, da je temu res tako, so vsakodnevne prometne nesreče, ki so posledica v večini primerih prav nepravilnega in nevarnega prehitavanja.

Kakšno pa je pravilno in varno prehitavanje?

Letna skupščina STVD „Partizan - Rudarja“

V nedeljo, 18. II. 1962 ob 9. uri je bila v dvorani delavskega sveta RLV redna letna skupščina STVD „Partizan--Rudarja“. Proti pričakovanju je bila udeležba na skupščini zelo slaba. Na občinskem zboru so se zbrali predvsem člani društva samega. Zelo slabo so bila na skupščini zastopana nekatera podjetja, politične ter družbene organizacije Velenja, po čemer se vidi nepravilen odnos teh podjetij ter organizacij do našega društva. Sicer pa je skupščina kar dobro uspela. Med drugimi je bil sprejet tudi sklep, da se nogometna sekcija osamosvoji kot samostojni klub.

Spodaj objavljamo v celoti poročilo predsednika tov. Fijavž Ivana, katero prikazuje realno sliko o delu STVD „Partizan-Rudarja“ v letu 1961.

Od zadnje pa do današnje skupščine se je naše društvo razširilo in organizacijsko okrepilo. Toda v tej razširitvi in organizacijski okrepljenosti so izšli na plan problemi — se pravi — preveliki smo za nekdanjo zamisel.

Kot sem že uvodoma omenil, se je naše društvo razširilo. Kar pogledjmo primerjavo lanske skupščine z današnjo: število sekcij se je povečalo. Ustanovili smo tri nove in to: judo sekcijo, sekcijo za namizni tenis in sekcijo za splošne vadbe. Za ustanovitev slednje si lahko štejemo v posebno čast in uspeh, saj se je ustanovitev takšne sekcije snovala skoraj tri leta. Toda tega dela nismo opravili sami. Če kar v začetku moram izreči pohvalo Okrajni športni zvezi Celje, posebno in osebno zahvalo pa tov. Karlu Jugu in njegovim sodelavcem.

Če že govorim, da »tega ali onega nismo napravili sami«, imam v mislih naš upravni odbor. Zamisel lanske skupščine, vzpodbudne besede diskutantov, da naj mladina prevzame vodstvo »Partizan-Rudarja«, vse to je bilo zamišljeno v upanju za čim boljši uspeh in za čim širši razvoj društva.

In vendar, čeprav nerad, moram danes priznati, da smo imeli od takšnega sestava upravnega odbora zelo nizek izkupiček, to se pravi, da so postavljene naloge in obveznosti padle na bremena »mlajših ljudi«, v nobenem primeru pa ne na mladino. Zato pridemo v tem primeru do zaključka, da se je iz 11-članskega upravnega odbora porodil znan srbski izrek: »Tresla se gora, rodilo se miš!«

Gora se je tresla na občnem zboru in ker se je takrat morda preveč zamajalo, smo v poznejšem času sklenili, kar nam je pač narekovala praksa s sejo upravnega odbora, da ne prenehamo, da ne prosjamo za »funkcionarji«, temveč da tisti, kar nas je ostalo, poštono zagrabimo za delo. Če takrat smo se zavedali, da bomo dočakali dan obračuna, dan, ki je danes, na katerem nam bo lahko vsak povedal napake.

Da bo naša slika jasnejša, mislim pobarvana bolj živo z diskusijo, dovolite, da preidemo na pregled sekcij. Pregledjmo »pravodelo društva«.

V društvu »deluje« 12 sekcij in to: smučarska s 66 člani, atlet-

ska z 10 člani, dvigalci uteži z 16 člani, nogomet z 52 člani, odbojka z 27 člani, košarka z 42 člani, rokometa s 55 člani, plavanje s 54 člani, veslači s 25 člani, judo s 28 člani, namizni tenis z 14 člani in splošna vadba z 236 člani. Skupno je včlanjenih v sekcijah 625 športnikov in funkcionarjev.

Smučarska sekcija:

Ker je ravno zimski čas se kar lotimo kratkega pregleda smučarske sekcije. Ta sekcija je bila zelo agilna in je tudi zaradi tega dosegla največji uspeh. Njeni člani, na čelu z nadvse požrtvovalnim in prizadevnim vodjem tov. ing. Jevšenakom Alojzom, so ponesli ime našega društva širom po domovini in tudi v zamejstvo. Njeni člani so delali preko vsega leta. Urejali so in uredili, pripravili in dokončali skakalnico na Paškem Kozjaku in v Velenju. To delo je zahtevalo v letnem času na stotine prostovoljnih ur. Zaradi organiziranega in načrtnega dela tudi uspehi niso izostali. Danes se blešči v našem društvu srebrna kolajna za osvojeno drugo mesto na državnem prvenstvu v Delnicah, ki jo je sebi in društvu priboril tov. Bizjak Drago. Imenovani je tudi zastopal našo državo oziroma republiko na mednarodnem tekmovanju v Avstriji. Toda on ni edini, v tej sekciji je še več njegovih sotovarišev, ki so zastopali naše društvo na 12 tekmovanjih. To

DVIGALCI: To je morda najbolj nesrečna sekcija. Nekateri celo pravijo, da jo prestavljajo duhovi. Zakaj? V preteklem letu je ostala trikrat brez strehe. Kljub temu pa je dosegla velike uspehe. Njeni člani so osvojili na državnem prvenstvu kar tri kolajne. Če bi jih ob boljšem finančnem stanju poslali na to tekmovanje še več, bi morda imeli še več kolajn. Imamo državnega prvaka, prvega, ki je, odkar obstoja društvo, prinesel s seboj ta ponos. To je Krevselj Polde, rudar, ki pravilno in skromno pojmuje besede o pravem liku športnika. V veliki meri pa smo dolžni zahvalo vodjem sekcije, ki jim ni pošla volja do vzgajanja. Zatorej tovarišu Grossmanu, Uranjeku in ostalim vso priznanje.

NOGOMET: Ko človek zasliši to ime, se spomni, da se okoli te panoge zgrinja večina ljubiteljev športnega sveta. Naša sekcija oziroma vodstvo se trudi, da bi se enkrat in za vselej rešili okrajnega tekmovalnega oklepa. Toda da bi se dosegel cilj je potrebno še večjih naporov in še večjo vnašanje. Sekcija sedaj prezimuje na vrhu lestvice. Po mojem osebnem zapažanju in izkušnjah, sekcija ne posveča dovolj skrbi za pomlajevanje oz. vzgajanje in vadbo mladine in pionirjev. Opravičilo bi bilo edino v tem, da so sedaj vsi napori usmerje-

so tudi športniki, ki so edini v vzhodni polovici Slovenije, ki vedo kaj je skok na planiški skakalnici. Zaradi tega izražam danes na tem zboru vse priznanje celotni sekciji.

ATLETIKA: Od nje smo pričakovali veliko več, in to predvsem zaradi lepih in dobrih idej njenega vodje. Toda kaj kmalu smo spoznali, da so bile to samo »besede in pesnitve«, ki niso zagledale jutranjega svita, kot je bilo prerokovano. Spomnimo se atletske prireditve v počastitev Rudarskega praznika, ko so voditelji te sekcije prišli na stadion tik pred pričetkom. Ali vedo kdo jim je pripravil in uredil stadion? To so bili športni veterani, ki so čutili svojo dolžnost. Kljub temu pa se je vendar zjasnilo, želja mladih je bila večja in tako so nastopili kar sedemkrat. Opravili so tudi 95 ur prostovoljnega dela. Upam in želim, da bo »kraljici športa«, kot imenujemo atletiko, napočil lepši čas. V mislih imam atletskega strokovnjaka tov. Pristovšek Franca in vrsto mladih ljudi, željnih razvedrila in športnega užitka. Zavedati se moramo, da se nam v letošnjem letu nudi edinstvena prilika, da bi sprejeli v goste na priprave državno reprezentanco, ki bi se pripravljala za evropsko prvenstvo, ki bo letos v Beogradu.

ni v končni uspeh.

Danes je tukaj mesto in zbor, na katerem se moremo pogovoriti kaj več o tej atraktivni športni panogi.

Zakaj?

Iz majhnega rudarskega trga je nastalo rudarsko mesto. V tej smeri se tudi razvija ves šport, vse življenje. Zavedati se moramo, da je naše društvo preraslo okvir vaškega društva. Zatorej nam ne preostaja nič drugega, kot da se sprostimo, da si delo razdelimo in da skrbimo za skupne uspehe. Zakaj pravzaprav gre? Gre za osamosvojitve nogometne sekcije v samostojno društvo. Ta sekcija ob sedanjem finančnem stanju v čisto preprosti besedi »duši« ves ostali razvoj društva. V mislih moramo imeti 11 sekcij, ki so bile dosedaj v senci zaradi nogometa. Zamisel, da je možnost večjega razvoja obema taboroma, in to nogometu, kakor vsemu ostalemu društvu.

ODBOJKA: Omenjena sekcija je v preteklem letu delovala kar zadovoljivo. Njeni člani so opravili 96 ur prostovoljnega dela na preureditvi igrišča in naprav. Dosedaj je to prva sekcija, ki ni vključena v tekmovalni sistem.

čprav se spušča v prijateljska srečanja. Mislim, da bo potrebno enkrat prebiti obroč in zbrati pogum za vključitev v tekmovanje.

KOŠARKA: Njeno delo nas je najbolj vznemirjalo. Sekcija je sicer tekmovala v okrajni ligi, uporabljala društvena sredstva in tako dalje, toda ob zaključku leta ni imela niti enega pismenega člana oziroma odbornika, da bi podal poročilo, čeprav vemo, da je v tej sekciji največ mladine s srednjih šol. To nam ne more biti v čast.

ROKOMET: O rokometni sekciji lahko govorimo z deljenimi mnenji. Vse do sredine leta je njeno delo nihalo. V drugi polovici, ko je vodstvo prevzel tov. Repnik Roman, pa se je stanje občutno popravilo. Toda pri vsej skrbi se jim ni posrečilo obdržati v seznamu ženske ekipe. Ali res nismo zmogni obvarovati doseženo organizacijsko delo? Morda je krivda kje drugje? Toda za vsako športno zvrst se je treba pripravljati. Rojenih rokometašic ni! Treba je vaditi in vedeti, kaj je šport in športnik! Odbor te sekcije tudi ni zadovoljiv. Treba bo razširiti in vključevati mladino, če hočemo kaj več kot prvo mesto v Okrajni ligi.

PLAVANJE: Plavalna sekcija je imela lepe uspehe. Ti uspehi so bil predvsem plod zimske vadbe v Topolšiči in požrtvovalno delo odbora. Pionirji so dosegli tretje mesto na conskem prvenstvu v Krškem, peto mesto na republiškem tekmovanju v Kranju, Matijević Luka pa naslov slovenskega prvaka med pionirji. Sekcija se je udeležila več tekmovanj in srečanj. Končni uspeh bi lahko bil še lepši, če ne bi sekcija in društvo trle finančne težave v poletni meseci.

VESLANJE: Če govorimo o pravilnem delu kakšne sekcije, potem ne smemo prezreti naše veslače. Njihovo vodstvo s požrtvovalnim ing. Kovačič Tonetom na čelu, stremi za načrtnim vzgajanjem članov. Kot smučarji so tudi oni zelo marljivi, kar vidimo iz tega, da so opravili nad 1.000 ur prostovoljnega dela. Uredili so čolnarno, zgradili preprotno čolne ter se tudi pričeli pripravljati na tekmovanja oziroma prešli iz mirnega jezera na tekoče in hitre vode.

JUDO: V eni najmlajših sekcij, ki smo jih letos ustanovili, bi bilo težko govoriti. Začetni odziv je bil presenetljiv. Sekcija šteje danes 30 članov, ki so opravili začetni tečaj, ter sedaj nadaljujejo s treningi.

NAMIZNI TENIS: Tudi sekcija namiznega tenisa smo ustanovili v pretekli sezoni. Ta sekcija je združila precej mladine. Največje zasluge ima tov. Vertačnik. Nismo ji prerokovali tako hitre vključitve v tekmovalni sistem kot se je sedaj izkazalo. Nastopali so že v Celju in Velenju, ter dosegli za začetek zadovoljive uspehe. Upajmo, da jim volja do načrtnega in vestnega dela ne bo pošla, ter da bomo v letošnjem letu slišali o njih še večkrat.

(nadaljevanje na 8. strani)

Smučarska tekmovanja

Ali res ni bilo denarja?

Naši smučarski skakalci so se v zadnjem času udeležili več tekmovanj. Navedena so po vrstnem redu.

1. Meddruštveno tekmovanje in klubsko v skokih na 26 m skakalnici na Paškem Kozjaku dne 28. 1. 1962.

Ugodne snežne razmere in šolske počitnice so bile vzrok, da je klub pristopil k izvedbi meddruštvenega tekmovanja in istočasno klubskega prvenstva v skokih na 26 m skakalnici pri planiski koči na Kozjaku. Vabljeni so bila številna društva in odziv tekmovalcev je bil dosedaj rekorden. Skupno je nastopilo točno 50 tekmovalcev (20 članov, 14 mladincev in 16 pionirjev) iz 11 društev. Dobro pripravljena skakalnica je omogočila za prva mesta zagrizeno borbo, kateri je razmeroma precejšnje število gledalcev z zanimanjem sledilo.

Posebne pozornosti in odobravanja so bili tudi tokrat deležni pionirji.

Tehnični rezultati:

Člani:

1. Hladin Milan, Velenje
23 m in 24 m — 193,5 točk
2. Krevselj Polde, Velenje
24 m in 24 m — 192,5 točk
3. Ježovnik Milan, Šoštanj
23 m in 23 m — 190,5 točk

Mladinci:

1. Bizjak Drago, Velenje
25 m in 25,5 m — 202,0 točk
2. Rozina Janez, Kisovec
23 m in 23,5 m — 187,5 točk
3. Majdič Ferdo, Kisovec
25 m in 21 m — 149,5 točk.

Pionirji:

1. Zupanc Drago, Velenje
18 m in 19 m — 161,0 točk
2. Javornik Jože, Velenje
18 m in 18 m — 155,0 točk
3. Zep Jože, Velenje
16,5 m in 17 m — 149,5 točk

Ker je veljala ta tekma istočasno kot klubsko prvenstvo, so Hladin Milan pri članih, Bizjak Drago pri mladincih in Zupanc Drago pri pionirjih osvojili še prehodni pokal klubskega prvaka.

2. Meddruštveno tekmovanje v skokih na 30 m skakalnici v Črni dne 2. 1. 1962.

Tega tekmovanja se je udeležil iz Velenja samo mladinec Bizjak Drago, ki je s skoki 22,5 in 24 m in 199,4 točkami dosegel prvo mesto.

3. Državno prvenstvo v skokih za člane na 60 m skakalnici v Črni dne 4. 2. 1962.

Za to prvenstvo je vladalo zelo veliko zanimanje, saj je bilo prijavljenih kar 45 tekmovalcev iz vse Slovenije, kar še do sedaj ni bil primer. Na uradnem treningu so bili najslabši izločeni, tako, da je nastopilo v konkurenci 38 tekmovalcev med temi 5 Velenjčanov. Odlično pripravljena skakalnica, lepo vreme in številna množica gledalcev so ustvarili ugodno vzdušje za zagrizeno borbo za prvo mesto, ki se je vodila med Pečarjem, Šlibarjem in Zajcem. Zmagal je z malenkostno prednostjo Pečar Marjan. Naši tekmovalci se seveda niso mogli pomeriti z elito, vendar so napravili s svojimi solidnimi skoki in daljavami kar dober vtis. Pozna se jim že kar precejšen napredek, posebno bi bilo treba omeniti mladince Bizjak Dragota, ki se je kljub smoli izmed naših tekmovalcev najboljše uveljavil.

Izmed 38 tekmovalcev so naši tekmovalci dosegli naslednja mesta:

17. Bizjak Drago 50 m in 45 m
24. Hladin Milan 43,5 m in 44 m
26. Švener Maks 41 m in 43 m
31. Zahar Štefan 36 m in 36 m
37. Krevselj Polde 45,5 m p. in 45 m p.

DRŽAVNO PRVENSTVO V SKOKIH ZA MLADINCE NA 60 METRSKI SKAKALNICI V DELNICAH DNE 4. II. 1962

Tega prvenstva se je udeležil od našega kluba samo mladinec Bizjak Drago, ki je v močni konkurenci izmed 14 starejših mladincev zasedel odlično 2. mesto s skoki 48,5 in 50 m. Ta uspeh je tem pomembnejši ker se je tov. Bizjak na treningu v soboto lažje poškodoval in so ga poškodbe tudi na tekmovanju močno ovirale.

OKRAJNO PRVENSTVO V SKOKIH NA 26 METRSKI SKAKALNICI NA PAŠKEM KOZJAKU DNE 4. II. 1962

Tega prvenstva so se udeležili tekmovalci iz vsega celjskega okraja. Na startu se je zbralo kar 54 tekmovalcev iz 12 društev oziroma šol. Žal je bila ekipa Velenjčanov brez najboljših članov, najboljši mladinec Bizjak je bil na državnem prvenstvu v Delnicah, najboljši pionir Zupanc Drago pa je bil tudi iz neznanega razloga odsoten. Tako so imeli tekmovalci iz ostalih društev lažje delo v borbi za prva mesta in le našim mladincem je uspelo doseči 1. in 2. mesto.

Rezultati:

Člani: 1. Ježovnik Milan in Zager Roman, Šoštanj, s skoki 23 in 23 m ter 24 in 24 m. Točke skupaj 293,6.

2. Hanžič Ivo — SK Celje
3. Donko Marjan — SK Celje

Mladinci:
1. Verdev Jože — Partizan Rudar Velenje
2. Spegel Karl — Partizan Rudar Velenje
3. Rihter Ivan — Ljubno

Pionirji:
1. Kurnik Rudi, Partizan Šoštanj
2. Fale Andrej, Partizan Rudar Velenje
3. Javornik Jože, Partizan Rudar Velenje J.

Postala je že nekakšna tradicija, da odhajajo učenci obeh osnovnih šol iz Velenja v času zimskih počitnic na Paški Kozjak v smučarski tečaj. V takem tečaju se učenci seznanijo z osnovami sodobnega smučanja in si z gibanjem v zdravi zimski prirodi krepijo telo in duha. Zlasti kadar v

Iz lanskoletnega smučarskega tečaja na Paškem Kozjaku.

dolini primanjkuje snega, je tečaj na Kozjaku izredno dobrodošel.

Tudi letos so se zasnežena pobočja, po katerih se je nekoč junaško prebijala slavna XIV. divizija, ponujala v vsej svoji čarobni zimski lepoti. Toda velenjskih pionirjev ni bilo od nikoder. Ostali so doma, se žalostno ozirali proti Kozjaku in zaman čakali, da bi sneg pobelil še dolino. Doma so ostali, ker za tečaj ni bilo denarja. Šoli ga nimata, na občini in pri telesnovzgojnem društvu »Partizan-Rudar« ga tudi ni medtem ko je ostala prošnja naslovljena na rudniški sindikat kdo ve v katerem predalu.

In vendar je bilo tudi letos med zimskimi počitnicami na Paškem Kozjaku vse polno življenja. Prišli so celjski učiteljskičniki, dalje učenci z osnovne šole iz Dobrne in drugi.

Za otroke velenjskih rudarjev pa ni bilo denarja.

B. G

Rokometna tekma »Partizan« Konjice in velenjski »Rudar«

REDNA LETNA SKUPŠČINA STVD »Partizan-Rudar« Velenje

Nadaljevanje s 7. strani

SPLOŠNA VADBA: Ustanovitev zadnje in to najmlajše sekcije v našem društvu, smo pozdravili z veseljem. Z veseljem zato, ker nam je to uspelo šele po več letih, kar smo lahko hvaležni vsem, ki so nam pomagali: tov. Svečniku, Pistotniku, Skazi, Pristovšku, Hugoniču, Cesarju, Glavaču in še drugim. Če se za vedamo pomena in vloge splošne vadbe, tedaj lahko rečemo, da so napočili v tej smeri boljši in lepši časi za vse, od mladega rodu pa do starejših.

Sekcija je ustanovila vrste, ki delujejo od novembra meseca preteklega leta. Vanjo je vključenih 236 članov. To število se bo še povečalo, ko bomo dobili še eno prepotrebno telovadnico in s časom tudi vaditelje iz lastnih vrst.

To je bil kratek pregled dela vseh 12 sekcij. Vsega nisem mogel zajeti.

Dovolite, da se še malo pomudimo pri našem splošnem delu, pri stikih, ki smo jih imeli in o odnosih drugih do nas.

Pregovor pravi: »Malo denarja, malo muzike.« To drži! Naš proračun še zdaleka ni zadovoljiv. Dotacije dobivamo celo za eno leto prepozno. Imamo tudi dolžnike in tako je razumljivo, da smo tudi sami dolžniki. Danes v vsej državi ni več nogometša, ki bi šel na tekmo z malico v žepu. Tekem je precej, treba je precej denarja. Ali je potem v teh mejah pravično, da pošiljamo tekmovalce ostalih sekcij na razna tekmovanja z minimalnimi finančnimi zneski, ko pri tem delamo

kaj slabo uslugo mladim, razvijajočim se ljudem.

Postala je potreba, da nogometšem prepustimo upravljanje, saj imajo v svojih vrstah dovolj izkušenih in vestnih športnih delavcev s tovarišem Zgank Francem na čelu.

Lahko smo ponosni, moramo pa biti hvaležni tudi vsem, ki nas razumejo, nam pomagajo in ki nam svetujejo. V mislih imam predvsem Rudnik lignita Velenje, njegove voditelje, njegove upravne in politične organe, nadalje Socialistično zvezo delovnih ljudi v Velenju in Šoštanju, ter delno Občinsko zvezo športov in še nekatera podjetja.

Toda to ni vse Velenje, to ni vsa Šaleška dolina. So še podjetja, katerih člani so tudi vključeni v naše društvo. Žal, moramo priznati, da od teh dobimo bore malo, kvečjemu opomin pred tožbo.

Nismo krivi, če smo poklicani gojiti šport in ga pravilno voditi. Tovariš Aleksander Rankovič je na kongresu telesne kulture dejal: »Delo z mladino pri športu je tudi važno in koristno politično delo.«

Ne smemo biti optimisti, da smo opravili vse, da smo zadovoljili vsakega. Precej je bilo nepravilnosti. Toda parole, da velenjski »Partizan-Rudar« ne dela, oziroma da ga ni, o tem pa mislim, da je vsako obravnavanje odvečno.

Mi smo! Mi obstajamo in bomo obstajali! Samo njihovo vključitev prosimo! Dali jim bomo delo, da bodo občutili, da obstajamo. Naša vrata so odprta, odprta so tudi tistim, ki ne vedo za nas!

Strelci tekmujejo ...

Tekmovanje se deli v štiri stopnje:

1. stopnja — družinsko tekmo-
vanje — potrebno je doseči naj-
manj 150 krogov od 200 možnih
za 2. stopnjo.

V ligi:

Tekmovanje v letošnjem letu se odvija po sistemu lige tako, da naša družina tekmuje v VIII. tekmovalni skupini z naslednjimi tekmeči: SD Bistrica ob Sotli, Buče, Elektro-Šoštanj, Celjska četa - Celje, Lip Konjice, Mozirje, Cinkarna Celje, Tapetništvo Celje. Do sedaj je bilo odigranih že 6 kol in izkupiček iz 4 kol znaša 6 točk, oziroma tri zmage in poraz od Cinkarne Celje. Rezultati 5. in 6. kola pa nam še niso znani.

Tekmovanje se odvija na naslednji način: vsako moštvo tekmuje vedno doma v prisotnosti člana občinskega strelskega odbora, kateri sodeluje z domačo sodniško komisijo. S tem načinom se izognemo velikim stroškom tekmovanja, pa tudi prihranek na času je velik. Naše vrste zastopa v vsakem kolu 10-članska ekipa. Člani pa se tudi menjajo. Pri tem načinu tekmovanja smo odkrili že lepo število dobrih strelcev, ki so pripravljene, da s temeljitim treningom posegajo tudi po najvišjih lavorikah.

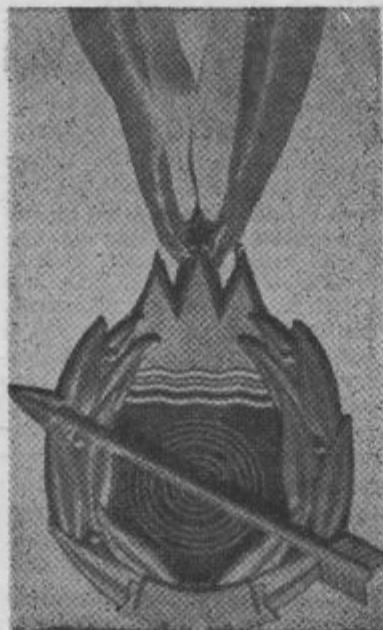
Pohvaliti moram zelo dober rezultat tovarišice Jehart Kristine, ki je v VI. kolu dosegla 161 krogov od 200 možnih in odlična strelca Mramor Janeza z 182 krogov in Breznik Ivana z doseženimi 175 krogov.

Navedenim sledijo ostali s solidnimi rezultati, saj smo v VI. kolu dosegli povpreček 162,5 krogov od 200 možnih.

V nedeljo, dne 25. II. sta bila odigrana VII. in IX. kolo z nasprotniki: Elektro-Šoštanj in Celjska četa - Celje.

Za »zlato puščico«:

Strelsko tekmovalstvo za »Zlato puščico« je tekmovalstvo posameznikov v streljanju z zračno puško in se vrši vsako koledarsko leto od začetka januarja do sredine aprila.

Strelsko odlikovanje
»Zlata puščica«

2. stopnja — občinsko tekmo-
vanje — potrebno doseči 250 krogov
od 300 možnih za 3. stopnjo.

3. stopnja — okrajno prven-
stvo — potrebno doseči 535 krogov
od 600 možnih za 4. stopnjo.

4. stopnja — republiško prven-
stvo.

Zmagovalec občinskega, okraj-
nega in republiškega tekmovanja
prejme predhodno odlikovanje
»Zlato puščico« in miniaturno
značko v trajno last.

Do vključno meseca marca bo-
do treningi in tekmovanja še v
mali dvorani kulturnega doma,
nato pa se bomo preselili na na-
ša strelišča, ki so v neposredni
bližini jezera.

Vse za razvoj strelstva!

R. E.

Kaj pa ROKOMETAŠI?

Letos so praznovali 10-letnico
obstoja kluba, če ga sploh
smemo tako imenovati, saj so že
od vsega začetka delovali kot sek-
cija, najprej pod okriljem »Par-
tizana«, nato »Rudarja« in sedaj
STVD »Partizan-Rudarja«.

In kako so praznovali svoj
praznik? Posebne prireditve ni
bilo, pač pa so na ostalih tekmo-
vanjih dosegli lepe uspehe in ta-
ko najlepše proslavili obletnico.
Ob koncu tekmovanja v okrajni
ligi so se znašli na tretjem mestu,
tako za obema celjskima pred-
stavnikoma »Partizan-mesto« in
ZRK.

Na turnirju za Dan rudarjev
(3. julija) so v izredno močni
konkurenci z rokometaši Rudarja
iz Trbovelj, Partizana iz Zagorja
in Smedereva osvojili drugo me-
sto. Premagal jih je samo član
Slovenske rokometne lige — tr-
boveljski »Rudar« z minimalno
razliko dveh golov. Septembra
meseca so vrnili obisk rokometa-
šem iz Smedereva in na turnirju
v tem mestu prikazali izredno
lepo igro z ligaškimi moštvi Sr-
bije. Lahko rečemo, da so na tem

turnirju imeli največjo smolo, saj
so proti poznejšemu zmagovalcu
igrali neodločno, čeprav so ves
čas tekme vodili.

Okrajnega prvenstva v sezoni
61/62 so se lotili z vso resnostjo
in željo za čimvečjim uspehom.
V jesenskem delu jim je uspelo
premagati vse nasprotnike in vo-
dijo s štirimi točkami prednosti.
Računajo, da jim bo to zadosto-
valo za osvojitve najvišjega na-
slova v okraju. Mislijo pa tudi
že na kvalifikacije in toplo že-
lijo, da bi se odigrale v Velenju.

V veliko zadoščenje jim je, da
so v jubilejnem letu dosegli tako
lepe uspehe. Želijo pa, da bi se
njihova sekcija tudi številčno po-
večala, saj bo precej rokometa-
šev že letošnjo pomlad odšlo v
JLA in to je treba uspešno nado-
mestiti.

Tudi mi želimo, da bi bila
10-letnica začetek nove ere v
razvoju rokometu v Velenju, da
bi ta dinamična igra pritegnila
čimveč mladine in ji tako nudi-
la lepo razvedrilo in športni užit-
ek.

-amor

Dviganje uteži

V nedeljo 4. 2. 1962 je bilo ob
14. uri prijateljsko srečanje v
dviganju uteži med TAK »LJUB-
LJANA II.« iz Ljubljane in TVD
»PARTIZAN — RUDAR« Vele-
nje. Zmagali so gosti z 196,5 kg
razlike.

Pri domačih tekmovalcih je do-
segel lep uspeh SALEJ IGNAC,
ki je v olimpijskem triatlonu
dvignil 295 kg in s tem postavil
nov velenjski rekord. Odrezal se
je tudi SALMIČ EMIL, ki je su-
nil 100 kg, v olimpijskem triatlo-

nu pa dosegel 235 kg.

Za ekipo Velenja nista nasto-
pila državni mladinski prvak
Krevselj Leopold, ki je bil na
tekmovanju v Črni in Jenko MI-
lan, drugi na državnem mladins-
kem prvenstvu. Če bi tekmovala
tudi ta dva, bi bil rezultat go-
tovo boljši.

Za to panogo športa je veliko
zanimanje pri mladini, saj je bila
dvorana polna mladine.

Konec februarja bo povratno
srečanje v Ljubljani.

NOVA LEPOSLOVNA DELA PRI MLADINSKI KNJIGI

LEDINČANI od Manice Lobni-
kove. — Dogodki, ki so tako pr-
vinsko privreli izpod peresa pi-
sateljice ostanejo za vselej za-
pisani v bralčev spomin. Ti slove-
njegoriški kmetje, viničarji, ofar-
ji, hlapci in dninarji, ti Ledinča-
ni, ta obmejni slovenjegoriški kos
domovine je v tem romanu za
vedno povedal, kako je siromaš-
no živel in prenesel konec stare
jugoslovanske domovine, kako je
potem prenašal Hitlerja in njego-
ve in kako jih ni mogel prenesti;
kajti ta uboga, varana ali zaslep-
ljena domovina se je na kraju
znašla in storila vse, da je postalo
vsaki svojati, tuji in domači
na tem kraju naše domovine tes-
no in zagatno. Redka so pri nas
dela, v katerih bi bila vera in
ljubezen do naših ljudi tako izpri-

čana, tako noro, privrženo in svoj-
sko, kakor se je to dogodilo v
pričujočem pripovednem delu. Če
je kdo, ki bi mu kak predomač
izraz ne bil povšeči, naj ne misli,
da se takšnega pisanja o Ledinča-
nih ni dalo drugače napisati. Ti-
sti sirotni Leideneck bi vsakemu
povedal — ti uboga slovenska do-
movina, kako žalostna si bila,
vendar ločila si pleve od zrna in
se znašla, ko si bila v največjih
tegobah! Knjiga, ki konča z le-
dinčanskim odporom in s prvimi
ledinčanskimi žrtvami, da slutiti,
da bo pisateljica pripovedovanje
o Ledinčanih nadaljevala. Pisa-
teljica je dolžna, da izpove ta
čas do kraja.

ZLATO PERO od pisatelja Ber-
narda Gruna, sodobnega angleš-

kega pisca. Njegovi romani obse-
gajo romansirano življenje veli-
kih dunajskih skladateljev, je na
podlagi zapiskov iz dnevnika Mo-
zartove sestre napisal roman, ki
je pretresljiva slika umetnikovega
življenja v borbi z okoljem in
s prevladujočimi negativnimi si-
lami tiste dobe, pa tudi v borbi z
lastno človeško naravo, ki je bila
zanj tako usodna.

Mozarta vidimo od prve ure, ko
se je kot sin glasbenika rodil v
Salzburgu, do poslednje beraške
poti na dunajsko pokopališče, kjer
še danes nihče ne ve za njegov
grob. Osemletnega dečka in tri-
najstletno deklico peljejo starši
iz Salzburga v Pariz in London
s kočijo, ki ima prostora tudi za
klavir, da se otroka na zahtevo
ambicioznega očeta tudi med pot-
jo vadita za nastope na koncer-
tih. Kot mlad mož in oče peterih

že od rojstva nebogljenih otrok
se Mozart obupno bori ob strani
žene. Mladi skladatelj nastopa v
družbi s Haydnom, Gluckom, Ba-
chom in nazadnje tudi z Beethov-
nom.

Vidimo ga v ljubezenskem iz-
življanju z najrazličnejšimi žena-
mi od starejše madame d'Epina-
y do najnižje počestnice v veliko-
mestni beznici.

Ob branju te knjige, ki prepro-
sto in pretresljivo odgrinja var-
ljivi sijaj aristokratskih dvorov,
bedo malega človeka v veliko-
mestnem okolju, pohlep in nizko
stopnjo cerkvenih dostojanstveni-
kov, se mora današnji čitatelj ne-
hote zamisliti v tiste čase in se
mu primerjava s sedanostjo vsi-
ljuje sama po sebi.

Vse, kar podaja pisatelj v tej
knjigi, je tako živo spojeno z
Mozartovim žitjem in bitjem, da
mora človek, ko prebere roman,
razumeti in čutiti bolj kot kdaj
koli prej, kako je umetnost tega
glasbenega ustvarjalca blizu sle-
herni človeški duši.

Rosenstein

Kobu pridobitev

SPET NOVI LOKALI

V letošnjem letu je bilo v Velenju odprtih kar precej novih lokalov. 1. januarja smo lahko že obiskali lepo sodobno urejen ekspres bife. Torej, že dober mesec dni služi svojemu namenu. Na

vsak način je lokal mnogo doprinesel k pestrosti v Velenju. Nadaljnja lokala, ki sta bila odprta v začetku januarja, sta krajevno krojaštvo in frizerski salon. Vsekakor je to velika pridobitev za

naše mesto. Zelo prijetno se človek počuti ob pogledu na prikupno urejene prostore. Tudi za uslužbence je mnogo prijetneje delati v urejenih in njihovem poklicu ustreznih lokalih, saj so jim arhitekti poleg sodobnih strojev in aparaturo dovolili kar največ svetlobe. Pa še en lokal, ki prav gotovo še ne veste vsi zanj,

je bil v januarju dan na razpolago potrošniškim potrebam. To je »Urarstvo«. Tu si lahko izberete lepo darilo in če vam je ura odpovedala poslušnost, jo vam strokovnjak kaj hitro popravi. Tudi to je za Velenjčane kar precejšnja pridobitev.

In še en lokal — »Slavonija«. — Lepo urejena trgovina s konfekcijo in prikupno, vedno nasmejana osebje v njem dajeja prijeten občutek potrošniku. V njej dobite prav vse, od plaščev, kostimov, joplčev pa do perila, moških srajc, samoveznice itd. Sedaj imamo že dve taki trgovini s konfekcijskim blagom: »Slavonija« in »Varteks«. Če nam ne ugaja to, si kupimo ono. Če se nam zdi, da nam v eni trgovini niso pokazali vsega, stopimo v drugo. Potrošnik že lahko izbira. To je vsekakor zelo pozitivno, saj se bosta obe trgovini potrudili, da bosta omogočili potrošniku čimboljše nakup in ga čimbolj zadovoljili s svojim blagom.

Strnišnik Karli:

MOJE RUDARJENJE

Izhajam iz rudarske družine. Moj oče, ko ni dobil doma dela, se je odpravil v tujino. Precej časa je bil v Holandiji. Zdaj, po vojni, je rudaril v zabukovškem rudniku.

Že z mladih nog sem videl in občutil, da je rudarjevo delo težko in nevarno. Še posebno me je stisnilo pri srcu, ko mi je oče pripovedoval o nesrečah, ki so zahtevale tudi življenja. Dolgo sem pomišljal, ko sem se končno le odločil in stopil na pot, po kateri je oče hodil dolgih trideset let.

Rudariti sem začel v rudniku Zabukovca. Težavni so bili prvi dnevi, pa tudi tedni in meseci. Zabukovška jama ni ena tistih, kjer je vse mehanizirano. To je rudnik starejšega tipa. Toda nisem se ustrašil. Dela sem bil vajen, bil sem zdrav in močan, pa sem prijel. Vživel sem se v rudarsko življenje. Kmalu sem občutil, da so »knapi« med seboj dobri, iskreni tovariši. To me je podžgalo, da sem rudar že celih dvanajst let.

Ne zaradi tega, da bi življenje in delo v zabukovski jami zasovražilo, nekaj povsem drugega me je gnalo, ko sem v sebi začel razmišljati, da bi se preselil med velenjske rudarje. Večkrat sem si ogledoval Velenje in zdelo se mi je prava pravljica. Toliko novih blokov, vse je pisano in živo. In nekje spodaj so ogromni sloji lesenega premoga. Vedel sem, da spodaj ni pravljica. Treba je prijeti za delo, vsak dan ožeti od znoja prepojeno srajco. Vedel pa sem tudi to, da rudarju pomaga stroj, da je po trdem delu boljše plača in — morda čez čas tudi stanovanje.

Teško bi opisal, kako sem se počutil prve dni sredi velikega kolektiva velenjskih rudarjev. Vem pa, da so prav tako dobri delovni tovariši in da se bom z njimi dobro razumel. Pa še to si želim, da bi bil zdrav, ker le tako bom lahko dokazal, da me moja dvanajstletna praksa potrjuje med dobre in zanesljive rudarje.

IŠČEMO PRIJATELJE

Nadaljevanje z 2. strani

Razlika je očitna. Res je, da je prvi primer težko doseči in da drugega tudi ne dosežemo, vendar lahko mirno računamo z razliko 500.000 din letno; torej s trakom opisanih dimenzij in kapacitete pol milijona prihranka.

Povedati moram še to, da nastopi razlika tudi tedaj, če trak ni polno obremenjen (s koristno maso).

Zamislimo se pa tudi nad tem, koliko bi očuvali gumasti trak, če bi bili pogoji obratovanja najboljše. To pa je še dodaten prihranek in tako bi ubili vsaj dve muhi na en mah.

V jami je veliko trakov, vseh mogočih kapacitet in dolžin, ki nam pomagajo, da zagleda beli dan dragoceno gorivo. Če jim olajšamo delo, če skrbimo za njihovo okolje, nam bodo to naše prizadevanje obilo povrnilo. Ze samo en trak bi nam povrnil pol milijona dinarjev; rekel sem, da bi očuvali tudi gumo, poleg

tega pa bi bila življenjska doba strojev daljša, kajti vsi elementi stroja, elektromotor, sklopke in reduktor bi bili manj obremenjeni. Menim, da vse trakove, ki tečejo v naši jami, lahko sumiram v deset takih, ki je bil podlaga mojemu računu. Prihranili bi vsaj pet milijonov din letno, pri tem pa podaljšali življenjsko dobo strojev in očuvali gumo.

Kako prijetno je človeku, ko gleda potoček, ki se vije k drobilcu, kako še bolj prijetno bi nam bilo, če bi struga tega potočka bila dolgo naš dobri znanec in prijatelj. Da prijatelj, zato mu ponudim roko.

OBJAVA

Oseba, ki je 1. 12. 1961 pred pošto v Velenju zamenjala kolo znamke »Rog« št. 181569 za kolo iste znamke št. 184684 ali če pogreša omenjeno kolo naj se v roku 8 dni javi na postaji Ljudske milice ali pa pri Ludviku Krenker, rudarju, Šalek 79 — Velenje.

Moderno urejeno krajevno krojaštvo je vsekakor velika pridobitev za Velenje. Uslužbenci razpolagajo z najmodernejšimi stroji.

Nova trgovina s konfekcijo »Slavonija« bo verjetno dober konkurent trgovini »Varteks«. Prikupna prodajalka je gotovo porok, da iz trgovine ne boste odšli praznih rok.

Obglejte si

KINO

Od 3. do 5. marca: »VIKINGI«, ameriški film.

Od 7. do 9. marca: »LABAKAN«, češki film.

Od 10. do 12. marca: »MODERATO CANTABILE«, francoski film.

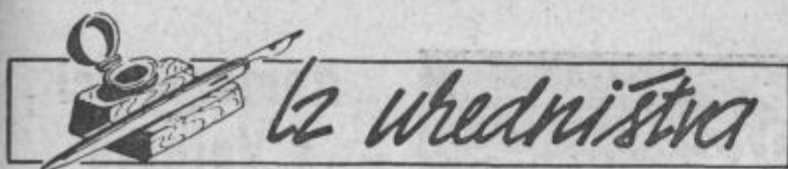
Od 14. do 16. marca: »SREČA PRIDE OB DEVETIH«, domači film.

Od 17. do 19. marca: »NAJVEČJA PREDSTAVA«, ameriški film.

Rudar

Štev. 4 — 1. marca 1962

iz uredništva

Spoštovano uredništvo!

Prebral sem članek v vašem listu pod naslovom »Čuvajmo prirodne lepote«. Po mojem mnenju je ta članek izredno aktualen in zasluži oso pozornost ljubiteljev narave. Rad bi tudi jaz sodeloval v odkrivanju in obsojanju takšnih in podobnih »izgrednikov«. Namreč, v Velenju, posebej pa pri gozdu, v bližini Šlandrove ceste so se nekateri strelci na ptice pevke toliko vsilili, da ni mogoče več tega prenašati. Verjetno tisti brezsrčneži ne vedo, da je ptica pevka nedolžna in koristna žival. Pri nas smo letošnjo, kakor tudi vsako zimo, postavljali hrano (drobtine in koruzni zдроб) na balkon in okenske police ter v ptičjo hišico. Prihajali so razni ptičji ter zobali hrano. Otroci in ostali smo jih občudovali. Zanimivo je, da letos ni bilo na balkonu in nasploh na hrani pri nas drugih, kakor samo urabci. Kje so siničke, ščinkavci in druge ptice? Ali so jih pobili, ali so toliko plahi in se ne upajo več priti niti na hrano? To uganko sem delno razvozlal, ko sem nekega

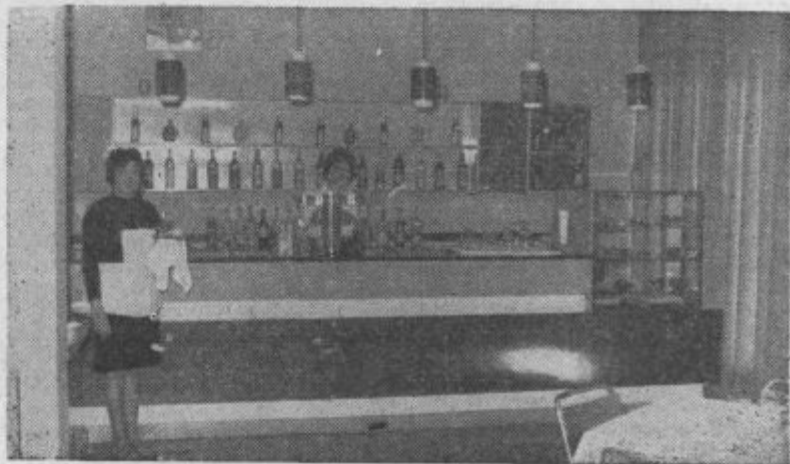
dne šel čez cesto k sosedu in sem čul kratek »čof«. Ozrl sem se in zagledal Skoflek Jožeta, ki je stal v svoji dnevni sobi pri odprtih balkonskih vratih z zračno puško v roki. Zraven njega je stal mladinec vajeniške šole, njegov sin in ga verjetno zbadal kot slabega strelca (tako se mi je vsaj zdelo), ker ni zadel škrjanca, ki je na cesti zobal nekakšno svojo hrano ter po strelu odletel naprej. Poleti je okoli hiše št. 8 kakor na strelišču. Nabijajo tarčo z žebli na fasado in streljajo. Velikokrat pa gre Jože s svojima sinovoma in tremi puškami v gozd, drugi otroci jim sledijo ter običajno občudujejo njihovo strelsko umetnost.

Pred nekaj dnevi je bila predstavljena ta strelska umetnost na podstrešje. Ne vem ali je šla kakšna strešna opeka? Culo se je ropotanje vsega, kar se nahaja tam. Nisem jih šel občudovati in štet strešno opeko. To je plačilo za obsodbo nedolžnih ptic!

»CINK«

Novi lokali v Velenju — »Urar« in »Ekspres bife«

V mesecu februarju so bili sprejeti v službo pri RLV naslednji člani:

V jamo:

Bračič Jože, nakladalec premoga; Vodišek Edvard, kvalificiran kopač; Krašovec Jože, nakladalec premoga; Senkiš Stanko, nakladalec premoga; Vrčkovnik Franc, nakladalec premoga; Djurašević Marko, nakladalec premoga; Zapušek Otmar, nakladalec premoga; Zabukovnik Peter, nakladalec premoga; Tajnik Franc, kvalificiran kovač; Breznikar Marjan, nakladalec premoga; Vertovšek Jože, nakladalec premoga; Čanžek Martin, nakladalec premoga; Hudournik Franc, nakladalec premoga; Cvikel Franc, nakladalec premoga; Kurnik Mirko,

Orozel Valentin, ključavničar; Stropnik Venčeslav, nakladalec premoga; Meh Mihael, nakladalec premoga; Cavnik Edvard, nakladalec premoga in Cvikel Ciril, nakladalec premoga.

Klasirnica:

Tepež Martin, kvalificiran ključavničar in Beričnik Ivan, delavec.

Zunanji obrat:

Oblišar Ivan, nekvalificiran delavec in Mravljak Karel, pom. vulkanizer.

IRŠ:

Knez Marija, čistilka.

Gostilna v stanovanjskem bloku

Del pritrilnih prostorov stanovanjskega bloka Cankarjeva 2-a v Velenju je bil prvotno namenjen slaščičarni in mlečni restavraciji. Kaj pa je danes? Navadna »ošarija«, ki ima dokaj zveneče ime »Express biffe« Hotela Paka. Stranke, ki stanujemo nad bifejem smo tako neposredno prizadete, saj jasno, ne moremo spati, če se pozno v noč (do dveh) razlega petje in vpitje, tako, da ima človek občutek, kot da je v resonančni skrinji. Mimogrede povedano, smo prizadeti kar trije zdravniki in nam je tako že itak skopo odmerjeni počitek moten. Končno bi že potrpegli tudi vse to, le da bi se v bifeju držali obratovalnega časa in ne puščali goste v lokalu, dokler se jim zljubi. Ne vem, da tega ne vidi odgovarjajoča inšpekcija in končno tudi TNZ. Odvzeta nam je bila tudi polovica kleti, ki jo rabi bife za skladišče. Najemino in snažilko za skupno stopnišče pa plačujemo mi. Hišni svet je v glavnem inhibiran zaradi nekdanjih sicer zakonitih ukrepov, ki so bili grajani. Pa bo kdo rekel, saj to vendar ni nič takega, saj je veliko hiš, ki imajo gostilniške lokale spodaj. Res je, vendar ne v novogradnjah, kjer je običajno vse smotrno urejeno. Bife so si šele kasneje zamislili, ker so zaslužili dober biznis. V bistvu bife, ki vedno bolj kaže pravo lice, ravno tako škodi Velenju (rudarjem) kot vse obrobne gostilne, ki so bile že tolikokrat predmet kritike.

Dr. Zargaj Tomo

Vesti

ZANIMIVI PREDAVANJI

Dne 5. in 12. marca bo v Kinodvorani »Svobode« dvojje zanimivih predavanj in sicer:

5. marca ob 18. uri bo predavanje »S slovensko ekspedicijo po deželi Sabske kraljice« in

15. marca ob 18. uri »Pravilni podmorski svet Rdečega morja«.

Prvo predavanje govori o divji in lepi visokogorski deželi Etiopiji in je spremljano s 150 barvnimi diapozitivi. Drugo, spremljano prav tako s 150 barvnimi diapozitivi, nas popelje v pravilni podmorski svet Rdečega morja.

Predavanje vodi vodja ekspedicije, biolog Jože Stirn iz Ljubljane.

Vljudno vabljeni!

»RUDAR«, glasilo delovnega kolektiva RLV — Urejuje uredniški odbor — Glavni urednik Jože Tekavec — Tehn. urednik Pavla Zargaj — Ostali člani: Franc Pristovšek, Alojz ing. Diaci, Marjan Sušteršič, Ivan Drev in Vanko Šmajš — Izhaja dvakrat mesečno — Tisk Časopisnega podjetja »Celjski tisk«, Celje — cena 20 din.

Personalne vesti

električar; Oblak Avgust, polkvalificiran ključavničar; Novinič Stjepan, nakladalec premoga; Pesjak Ivan, nakladalec premoga; Zidarn Jakob, nakladalec premoga; Medved Ivan, nakladalec premoga; Avberšek Ivan, nakladalec premoga; Bedenik Drago, kvalificiran kopač; Janič Rudolf, kvalificiran kopač; Jelen Ivan, nakladalec premoga; Pesjek Avgust, nakladalec premoga; Rojten Anton, kvalificiran kovač;

V MESECU JANUARJU IN FEBRUARJU SO ODŠLI IZ PODJETJA:

Uršej Jože, samovoljno; Vrdev Anton, samovoljno; Varga Ivan samovoljno; ing. Čuk Franc, na lastno željo; Stropnik Miroslav, samovoljno; Glagovšek Henrik, samovoljno in Zolger Anton, sporazumno.

V pokoj sta odšla:

Lončarič Ljudevit, gradbeni delavec in Kodrun Marija, čistilka.

Skrozi vihar

TEKAVEC JOŽE

Potem je Fric dejal: »Z bolj-šim kot je kislo mleko, nama res ne moreš postreči. Mi partizani kislega mleka ne dobimo, dasi-ravno si ga vsak zelo želi.«

Medtem pa je Florjan vzel nož in začel rezati ter drobiti kruh v mleko. Ko je že pol hleba zrezal v mleko, je odložil nož in veselo rekel: »No Fric, zdaj pa kar uda-riva po partizansko.« In res sta z dobrim apetitom udarila in pospravila do dna. Ko je bila skle-da že prazna, jo je Florijan dvign-il in poglodal še zadnje mrvice, potem je prazno in čisto postavil na mizo. »Tako naredimo parti-zani,« je dejal, »kadar dobimo ljudi, da nam dajo hrano, se na-jemo tudi za tri dni. Dobrih ljudi pa imamo čedalje več, ker se lju-dje dobro zavedajo, da se parti-zani ne borimo samo za sebe, temveč za ves narod.«

Po kratkem razgovoru je Fric vprašal: »Lojze, kam naju boš se-daj spravil, da bova na varnem?« Lojze je nekoliko pomislil, nato pa odgovoril: »Ze večkrat smo premišljevali, kam bomo dali to-variše, politične delavce, ko se bodo zadrževali pri nas. Prišli smo do zaključka, da vas zaen-krat ne moremo dati drugam kot na kozolec. Hrano vam bom jaz sam prinašal.«

»Dobro, dobro!« sta odgovorila oba hkrati. »Glavno je, da sva na enem mestu, kjer bova lahko de-lala.«

Nato je Lojze odvrnil: »Tu bo-sta lahko delala, ker bosta imela mir. Ako česa potrebujeta, vam bomo že poskrbeli.« Fric je rekel: »Potrebujeva vašo pomoč pri de-lu.« Potem je vprašal: »Koliko vas je v Ravniku, ki delate skup-no za OF?«

»Štirje smo!« je odgovoril Loj-ze.

»Dobro je!« je dejal Fric. »Ali bi se lahko jutri vsi skupaj z na-ma sestali?«

»Lahko,« je odvrnil Lojze. »Sa-mo povejta, ob kateri uri.«

»To pa ti sam najbolj veš, kdaj jih lahko dobiš.«

»Jaz mislim,« je dejal Lojze, »da bi jih še najlaže dobil opoldne, takoj po kosilu.«

»Dobro je,« sta mu odgovorila, »obvesti jih, da se bomo sestali po kosilu na kozolcu, sedaj pa pojđimo spat.«

Lojze je vzel dva koca (odeji) in ju pospremil na kozolec. Pri vzpenjanju po lestvi je Lojze sve-til z žepno svetilko, da sta se laže povzpela. Ko so prišli na vrh, ji-ma je pokazal, kje naj se na-mestita, da bosta imela primerno ležišče. Bila sta zelo zadovoljna, ker sta videla, da je velik kup sena, na katerem si bosta lahko uredila dobro posteljo.

Florjan je vprašal: »Ali smo na varnem, oziroma če se lahko se-zujeva?« »Brez skrbi« je odvrnil Lojze. »Če bodo čez dan prišli Italijani, vaju bom že obvestil. Sicer pa ne delajo nikakih pre-iskav.«

»Previdni moramo biti,« je de-jal Fric »lahko pride do kake iz-daje in bodo delali preiskavo. Če

naju dobijo, ne bova več tlačila slovenske zemlje. Sicer pa naju itak ne dobe živih.«

Med tem časom sta sezula čev-lje in se pripravila na počitek. Suknjiče sta dala pod glavo, zraven glave sta položila pištole in kmalu sladko zaspala.

Drugi dan se je Lojze zgodaj prebudil. Čeravno je šel zelo poz-no počivat, ni mogel spati. Celo noč je premišljeval o tov. Fricu in Florjanu. »Kaj bi bilo, če bi bila izdana, da bi Italijani zvedeli kje se nahajata. Prišli bi in za-žgali kozolec, njega pa po vsej verjetnosti odpeljali v zapor, ga tam pretepali in zahtevali od nje-ga, da bi kaj več povedal o orga-nizaciji in delu Osvobodilne fron-te. Z rokami si je pomencal oči, pogladil lase in sam pri sebi de-jal: »Ne, do tega ne sme priti. Če bi bila tovariša v nevarnosti, jih moramo na vsak način rešiti, da ne prideta v roke Italijanom, pa naj me stane, kar hoče.« Rekel si je: »Vstati moram in povedati še Jožetu in Pepetu, da imam na ko-zolcu ilegalna politična delavca, da bosta še ona dva prevzela od-govornost za njuno varnost.«

Res je takoj vstal in se napotil k Jožetu in Pepetu. Dobil ju je na dvorišču, ko sta se ravno razgo-varjala, zakaj toliko časa ne pri-dejo ilegalci. Ko sta zagledala Lojzeta, sta ga veselo pozdravila, ker sta vedela, da mora biti ne-kaj novega, ker je tako zgodaj prišel k njima.

»Dobro jutro!« je pozdravil Lojze, »Ravno prav, da sem vaju kar skupaj dobil.«

»Kako to, da si tako zgodaj vstal?«, sta ga smehljajoče vpra-šala.

»I, ker ne morem spati, sem pa kar vstal,« jima je smeje od-vrnil.

»Ali je kaj novega?« je vpra-šal Jože in radovedno čakal na odgovor.

»Seveda je novega!« je z res-nim pogledom odgovoril Lojze.

»Sinoči sta prišla k nam dva ilegalca, ki bosta ostala pri nas nekaj dni. Naročila sta mi, da bi se mi vsi skupaj danes po kosilu sestali, da se pogovorimo o delu.«

»Kje se bomo sestali?« je vpra-šal Pepe.

»Kar na našem kozolcu,« je odgovoril Lojze.

»Dobro,« sta mu odvrnila, se spogledala in rekla: »Bova prišla.«

»Sedaj se moramo še eno stvar pogovoriti,« je z resnim povdar-kom pristavil Lojze, se prestopil in naredil par korakov. Jože in Pepe sta ga gledala in čakala, kaj bo povedal. Lojze ju je živo pogledal, se ozrl na levo in desno, da bi ga kdo ne slišal ter z moč-nim naglasom povdaril: »Pripravljeni moramo biti na vse, ker lah-ko pride do kakega izdajstva. Za-to moramo biti previdni in ne smemo pustiti, da bi dobili Itali-jani tovariša na kozolcu. Mislim, da je naša dolžnost, da ju bomo takoj obvestili, če bi slučajno šli

proti vasi Italijani, da se pravo-časno umakneta, ali pa skrijeta in zakopljeta globoko v seno.«

Pepe je možato odgovoril: »Jaz imam danes delo na polju, zato bom lahko pazil, če bi šli Itali-ji proti vasi. Zagledal jih bom na »mali poljani«, če bi šli peš iz smeri Velike bloke ali pa na Lahovem, če bi šli iz smeri Nova vas preko Volčjega. Če bom videl, da je to kaka večja skupina, bom šel hitro povedati na vaš kozolec, da se bosta lahko umaknila pro-ti gozdu. Če pa bi bilo samo nekaj Italijanov, bodo prav gotovo pro-sili jajca po vasi, kar je njihova navada. V tem primeru itak ne bi bilo nevarnosti.«

»Dobro je!« je rekel Lojze. »Da-nes boš ti prevzel to skrb, da boš pazil, za bodoče se bomo pa itak dogovorili. Sedaj moram domov, po kosilu se dobimo na kozolcu. Nasvidenje!« in Lojze je odšel.

Pepe in Jože sta še nekoliko počakala in se razgovarjala o novicah, ki jih je povedal Lojze. Potem pa sta se razšla vsak na svoj konec.

Lojze je prišel domov ter stopil v kuhinjo, ko se je mati ravno sukala okoli štedilnika.

Komsomolci v Velenju

Gostje so si ogledali dvorano delavskega sveta rudnika Vele-nje, kulturni dom, delavski klub, jezero, zunanje obrate novega jaška in termoelektrarno Šoštanj in na kraju še eno družinsko stanovanje.

Ob zaključnem razgovoru, ki je bil v hotelu »Paka« v Velenju, so se gostje zanimali za delo mladinske organizacije in dejali, da so z vsem, kar so slišali in videli zelo zadovoljni in zaželeli, da bi zgradili v Jugoslaviji še več podobnih mest.

Obvestila!

Zdravstvena služba:

Od 1. marca do 5. marca in to do 7. ure zjutraj je dežurni dr. Gams Zdenko, Cankarjeva 2 a — Velenje.

Od 5. do 12. marca do 7. ure zjutraj je dežurni zdravnik dr. Žargaj Tomo, Cankarjeva 2 a — Velenje.

Od 12. do 19. marca je dežurni zdravnik dr. Fijavž Alojz, Can-karjeva 3, Velenje.

Lekarna in Velenju je odprta vsak dan od 7. ure do 19. ure neprekinjeno.

MODERNA MEDICINA:
»Vidite tovariš doktor, tu me boli.«

Brez besede

NAPAK POVEZANO

Turistični agent stranki, ki vprašuje, v katerem času bi bilo najbolj priporočljivo potovati na Haiti (otok najlepših deklet):

— V vsakem trenutku med ena-ndvajsetim in petinštridesetim letom!

... pet, štiri, tri, dva, ena, nič!